HLAS NÁRODA

"Vy representujete ve svobodném světě vlast. Vlast potřebuje lásku a pomoc. Buďte svorni! Jen svorným Bůh požehnává."
JOSEF KARDINÁL BERAN
arcibiskup pražský.

(VOICE OF THE NATION)

TEL.: 762-2044

Udržení českého vědomí, tečí a novin v Americe žádá osobní oběti a nadšené spolupráce každého z nás.

Second Class Postage Paid at Chicago, Ill.

Return Postage guaranteed, Chicago, Ill. 60623 | Roč. (Vol.) II. — Číslo 24. | Sobota (Saturday) 11. června (June) 1977 | Cena 25 centů

Známá fotografie Hradčan se svatovítskou katedrálou: Ve středu 15. června o svátku sv. Víta, budou v pražské katedrále slavnostní poutní bohoslužby k poctě patrona chrámu. Sv. Vít byl synem zámožného pohana ze Sicilie; otec jej vydědil za to, že přijal křesťanskou víru, a asi r. 307 — (tedy před 1670 roky!) byl pro svou víru v pohanském Římě umučen. Jeho tělo bylo později přeneseno do St. Denisu u Paříže, a náš sv. Václav dostal darem od císaře Jindřicha jeho rámě; proto jej dal za patrona chrámu, který založil. — Později, r. 1355 Karel IV. přivezl do Prahy zbytek ostatků sv. Víta a začal budovat dnešní svatovítskou katedrálu.

Navíc si pak při pohledu na tento živý pomník našich dějin a naší křesťanské tradice vzpomeneme na úzkosti, prožité za 2. světové války, když r. 1942 v červnu vlály na Hradčanském náměstí v době Heydrichiády a Lidic prapory s hákovým křížem. Zároveň si připomeneme, jak nelidský nacismus zmizel v propadlišti dějin, jak svatovítský chrám — živý svědek křesťanské víry našich předků — tam stojí dál, a utvrdíme se v naději, že přečká i současný bezbožecký režim nesvobody a boje proti Pánu všehomíra.

Upozornění našim věrným předplatitelům a čtenářům

Příští 25. číslo H.N. vyjde 18. června 77 ve zvětšeném vydání jako dvojčíslo 25.—26. V sobotu, 25. června H.N. nevyjde, protože naši zaměstnanci po roce vytrvalé práce mají právo na týden placené dovolené. Těžko bychom za ně hledali náhradu na pouhý týden, zvláště když Otce Vojtěcha posílá Klub Domov do Říma na kanonizaci Bl. Jana Nep. Neumanna, aby všem členům Klubu Domov, návštěvníkům českých bohoslužeb u sv. Prokopa a čtenářům H.N. přivezl vlastní očité svědectví z této pro naši vlast i celou církev důležité události. — Vydání H.N. č. 27 z 2. července vyjde — Roží pomocí — opět normálně.

Při té příležitosti si dovolíme poprosit ty z našich čtenářů, kteří nám dosud neposlali předplatné, aby se laskavě podívali na datum, vedle své adresy na novinách a ještě před odjezdem na dovolenou nám své předplatné vyrovnali. Předem srdečné díky a Pán Bůh zaplať.

Redakce a administrace Hlasu Národa

ENGLISH SECTION INSIDE

PROGRAM KANONISACE SVATÉHO JANA NEP. NEUMANNA V ŘÍMĚ

Dr. Ludvik Nemec:

I. Příjezd většiny letadel z USA je určen na pátek, 17. června 1977. Z Philadelfie pojede 19 velkých cestovních letadel a mnoho poutníků přijede z jiných měst. Odhad všech amerických účastníků jest okolo 25.000 Češi pojedou buď se skupinami z jejich diecésí, nebo se přihlásili u "Bishop Neumann Pilgrimage Bureau" ve Philadelfii. Z Texasu jedou krajané samostatně za duchovního vedení nejdůstojnějšího pana biskupa Jana L. Mořkovského, biskupa z Houston, Texas, a ze St. Louis, Mo. jede skupina pod vedením vldp. James Pavlíka, faráře ze St. Louis. Počítá se, že z USA bude asi 300 Čechů při kanonisaci a k nim se přidají Češi z Evropy Také má přijet malá výprava z Československa. Bylo by dobré, aby se všichni Češi v Římě sešli a měli společnou manifestaci. Němci budou početně zastoupeni a počet bývalých německých obyvatel z ČSR se zatím odhaduje na 600 účastníků.

II. V sobotu, 18. června bude obstarávání vstupenek na kanonizaci. Pro všechny, kteří přijedou z USA, bude otevřena zvláštní kancelář, kde budou vstupenky udělovány každému, kdo předloží dokument svého hotelového umístění.

Adresa této kanceláře v Římě je:

"Office of audience for North American Tourists", Via Dell Umieta 30, 00187 Rome, Italy (blízko fontány Trevi).

Doba udělování vstupenek jest: V pátek 17. června od 11:00 A.M. do 5:00 P.M. V sobotu 18. června od 9:00 A.M. do 3:00 P.M.

Všichni Češi si mohou vyzvednouti lístky prostřednictvím Msgr. Jaroslava Škarvady (Canonica Cateranense 00120 Citta del Vaticano), který má dostatečnou zásobu reservovaných vstupenek. V sobotu dne 18. června také Rev. Ludvík Němec z Philadelfie bude k disposici na téže adrese, pro rozdělování vstupenek. Také v koleji Nepomucenum budou vstupenky k dostání. Každý musí míti průkaz totožnosti a hotelového umístění, anebo skupiny s kterou přijel.

Nejdůstojnější pan prelát František Planner jest rektorem Papežské koleje Nepomucenum. Bylo by dobré také pro všechny české skupiny, aby se sešly aspoň při kanonisaci, a vldp. Msgr. J. Škarvada naléhá na to, aby se naši lidé sešli už v sobotu — pravděpodobně v Nepomucenu.

Bylo by i dobré prodebatovati otázku o sjednoceném plánu o vybudování české kaple v národní svatyni ve Washingtonč. D.C.

III. V neděli, 19. června je den svatořečení sv. Jana Neumanna. V 9:00 ráno bude kanonisace biskupa Neumanna na svatopetrském náměstí před bazilikou sv. Petra.

Večer v 7:00 P.M. bude oslava pro světce.

IV. V pondělí, 20. června začíná slavné triduum. V 10:00 A.M. oslavná mše svatá v bazilice Panny Marie Větší. Thema dne je: Služba sestřiček a žen. řeholí v církvi. Odpoledne je projížďka historickým městem.

V. V úterý, 21. července: v 10:00 ráno je oslavná mše svatá v bazilice sv. Jana v Lateráně. Thema dne jest: duchovenstvo a řeholníci; kardinál Krol bude celebrant a kazatel. Češi budou míti první české čtení; číst bude sestra Marie Milada Sukaná z kongregace slovenských sester svatých Cyrila a Metoděje v Danville, Pa. Odpoledne je exkurze do Tivoli.

VI. Ve středu, 22. června v 10:00 A.M. je oslavná mše svatá v bazilice sv. Pavla za hradbami. Thema dne je: laikové v církvi. Odpoledne bude papežská audience. Každý si musí obstarati vstupenky prostřednictvím Nepocumena, anebo péčí cestovních kanceláří.

VII. ve čtvrtek, 23. června ráno je volné. V 5:30 P.M. je vzpomínková liturgie v bazilice sv. Petra. V 7:00 oficiální zakončení kanonisační účasti.,

VIII. Od pátku, 24. června

(Dokončení na str. 3.)

Sloupek informací

KE "SCHŮZCE" V BĚLEHRADĚ, O NÓTĚ SSSR ČÍNĚ, K VOLBÁM VE ŠPANĚLSKU A O RŮZNÝCH NÁZORECH NA "DIALOG" V ČSR

V předvečer bělehradského jednání o plnění tzv. Závěrečného aktu z Helsink ze srpna 1975 to vypadá tak, že půjde o podnik mnohem menšího významu, než se (např. v "Chartě 77") předpokládalo. Místo očekávaného "pokračování helsinské konference nejvyšších představitelů 35 zemí" dojde dne 15. června v Bělehradě pouze k zahájení "přípravné části" setkání, na němž mají zástupci signatářských zemí určit datum a pořad jednání, která pak povedou "představitelé, jmenovaní ministry zahraničních věcí". Tak aspoň si to přejí komunisté, pro něž — jak ohlašovali v minulých týdnech — "bělehradská schůzka nebude nová, další celoevropská konference. Její úkoly a význam jsou nesrovnatelně menší s konferencí v Helsinkách. Nebude proto schvalovat žádná politická rozhodnutí . . ."

Komunistům, kteří pokládali Helsinki za velké vítězství vlastní ideologické propagandy — se některé články "Závěrečného aktu" — (lidská práva, občanské svobody) — vrátily jako bumerang s nálož nebezpečnou pro jejich mocenský systém, a proto nemají zájem o nich mluvit.

Ještě dne 26. listopadu loňského roku přijal tzv. Politický poradní výbor členských států Varšavské smlouvy na svém zasedání v Bukurešti "Výzvu účastníkům helsinské konference". Bylo v ní mimo jiné vysloveno "přání podniknout další společnou akci k posílení vzájemné důvěry". Avšak s novým rokem — a jistě v důsledku akcí "disidentských" kruhů v Rusku, Polsku, Východním Německu a s "chart'any" v ČSR — přišla nová linie. V Praze ji například vyjádřil Dušan Spáčil, náměstek ministra zahraničních věcí (a možný čs. delegát pro Bělehrad) v únoru t.r. v RUDÉM PRÁVU. "Objevují se rovněž názory," napsal, "že v Bělehradě by měla být prohloubena tzv. opatření k posílení důvěry. Jsme toho názoru, že k takovému kroku ještě neuzrál čas . . ." (Viz též H.N. 5. března.)

Neuzrál a nezraje, dokud komunisté v poukazech na porušování zásad helsinské smlouvy v SSSR a přidružených státech vidí — četl jsem — "síly, které se snaží překroutit smysl bělehradské schůzky, jež by chtěly z tohoto užitečného setkání udělat místo vyostřených konfrontací, nebo dokonce 'lavici obžalovaných' pro socialistické země". A sami přitom plní stránky novin a hodiny rozhlasu a televize líčením "nezákonností" především americké justice. Ukázky přednese jejich druhá — třetí garnitura 'diplomatů' na "schůzce" v Bělehradě.

□

SOVĚTSKÝ SVAZ VARUJE ČÍNU

Nevšiml jsem si, že by o tom byla nějaká zpráva v amerických novinách — a i v evropském komunistickém tisku se objevila až se zpožděním jednoho týdne. Totiž zpráva o oficiální "sovětské notě", odevzdané ministerstvem zahraničních věcí SSSR dne 19. května velvyslanectví Čínské lidové republiky v Moskvě. Nevzpomínám si, kdy byla Pekingu naposled adresována tak ostrá "odpověď' na rozsáhlou nepřátelskou kampaň vůči SSSR"; — snad v době šarvátek na pohraniční řece Ussuri v roce 1969. Cituji z úvodního odstavce nóty:

"Čínský tisk a ostatní sdělovací prostředky denně šíří očividné výmysly a pomluvy na adresu Sovětského svazu, ničím se nelišící od lživé imperialistické propagandy . . . V rozporu s fakty i zdravým rozumem se úporně pokračuje v pokusech překrucovat vnitřní politiku SSSR, nevybíravě se vměšovat do záležitostí naší země, poučovat sovětský lid, co má a nemá dělat."

Před čínským lidem se prý "zatajuje pravda o politice SSSR vůči ČLR" a používá se při tom "demagogických triků". A dále: "Neustávají snahy hanobit mírovou zahraniční politiku Sovětského svazu — (Čína odsoudila sovětsko-kubánskou akci v Angole, pozn. J.N.), — bratrské vztahy mezi-socialistického společenství — (Peking kritizuje okupaci Československa, pozn. J.N.), — úsilí SSSR, jehož cílem je upevňovat přátelství a spolupráci mezi národy", jeho boj proti silám imperialistické reakce a agrese."

Jeden je za osmnáct a druhý bez dvou za dvacet: jestli má SSSR na svědomí např. Československo, Čína má tedy Tibet, atakdále; v podobnostech obou režimů je naprostá rovnost, až po to násilné odstraňování politických odpůrců. Avšak jde o dvě obrovské země, jejichž vzájemné vztahy jsou důležité nejen pro ideologickou budoucnost komunistického hnutí, ale bohužel i pro mír ve světě! A proto nepřehlédněme, co se říká v závěru sovětské nóty vládě komunistické Číny:

"Vláda SSSR se vší vážností upozorňuje, že činství vedoucí činitelé na sebe berou velkou **odpovědnost před svým lidem za důsledky, jež může mít pokračování v této kampani.**" (Podtrhl J.N.)

To věru zní jako hrozba! A uvědomme si, že je načasována do doby, kdy je Čína po smrti Mao Ce-tungově zmítána vnitropolitickými boji, které jdou v některých jejích provinciích až ke hranici občanské války. Moskevský dokument může situaci jenom vyostřit — a to se zdá být jeho cílem.

□

VOLBY PO 41 LETECH

Konají se ve Španělsku dne 15. června. V posledních předcházejících, k nimž došlo 16. února 1936, vyhrála "Lidová fronta" socialistů, komunistů, Levé republikánské strany a Katalánské levicové strany a dalších organizací, která získala 268 poslaneckých mandátů proti 205 mandátům ostatních stran — a jen o několik málo měsíců později začala španělská občanská válka. Dnes všechno nasvědčuje tomu, že dějiny se nebudou opakovat . . .

Na 22 milionů voličů bude rozhodovat, kdo z oněch přibližně 6000 kandidátů se dostane do Poslanecké sněmovny (350 křesel) či Senátu (207). Tito kandidáti reprezentují celkem 160(!) stran a straniček, které ministerstvo vnitra legalizovalo ku dni 9. května, kdy registrace španělských politických stran skončila. A abychom si informaci upřesnili, je třeba říci, že většina povolených stran se sdružila (podle stavu z poloviny května) v 18 volebních skupin, z nichž jen sedm kandiduje ve všech španělských provinciích, ostatní (např. katalánské, baskické) se soustřed'ují jen na některé z nich.

Pokud jde o oněch sedm celostátních seskupení resp. politických stran, jsou v evropském tisku charakterizovány takto:

"Národní spojenectví 18. července" patří prý k nejkrajnější pravici a odmítá parlamentní demokracii. — "Alianza popular" (Lidové spojenectví), vedené šesti bývalými ministry frankistických vlád má prý heslo "Zachovat vše, co je možné a změnit jen to, co je nezbytné". — "Svaz demokratického středu" je sdružení třinácti různých politických skupin, od umírněných křest'anských demokratů přes liberály ke konservativním sociálním demokratům; vedoucím kandidátem "Svazu" je jako "nezávislý" úřadující ministerský předseda Adolfo Suárez. — Další z té celostátní "sedmičky" španělských voleb je "Federace křest'anských demokratů", jejíž vedoucí — Joaquín Ruiz-Giménez a José Gil-Robles — prý počítají s tím, že se jim nyní politicky vyplatí jejich dlouholetá opozice proti Francovi.

Z levicových stran je údajně nejvlivnější "Socialistická dělnická strana", která je podporována Socialistickou Internacionálou a jejíž mladý generální tajemník Felipe Gonzáles prý patří k nejpopulárnějším politikům dnešního Španělska. — Dále kandiduje koalice Socialistické lidové strany a Federace socialistických stran — jakýsi slepenec umírněných marxistů. A pak je tu ovšem Komunistická strana Španělska, jejíž generální tajemník, Santiago Carillo, se hlásí k "euro-komunismu" italského Berlinguera a francouzského Marchais — a k monarchii!!!

Podle pražského RUDÉHO PRÁVA "KS Španělska vyjádřila názor, že hlavním nepřítelem pro ni není buržoazní a liberální střed, představovaný Suárezovou vládou a králem Juanem Carlosem, ale neofrankistické Lidové spojenectví". To jsou věci! Mimochodem týž časopis přinesl zprávu o návratu předsedkyně KS Španělska Dolores Ibarruri ze skoro 40letého exilu v Moskvě do Madridu dne 13. května; je také kandidátkou v nadcházejících volbách. (Není to prima soudruzi, mít doma království?)

Nejvíce šancí vyhrát volby má prý Svaz demokratického středu — ale jak to dopadne doopravdy, na to si musíme počkat.

□

"ČS. SVĚT" — CHARTA 77 — DIALOG A HUSÁK

To je název jak v amerických novinách, ale já hned všechno vysvětlím . . .

Námět bych třeba byl přešel, ale dotkl se ho "Československý svět" (č. 5), rozšiřovaný z Prahy i mezi našimi krajany a mohl by některé z nich pomýlit v jejich názoru na "Chartu 77", dokument, který žádá o dodržování zásad lidských práv a občanských svobod i v dnešním Československu.

Ve zmíněném vydání "Čs. světa" napsala (str. 3) značka H.M., že je to "pamflet protistátní, protisocialistický a demagogický 'dokument', ktery hrubě a lživě pomlouvá ČSSR. Autoři v něm obviňují naši společnost, že v ní není život uspořádán podle jejich protisocialistických představ. Skupina necelých 250 lidí (dnes již skoro tisíce, pozn. J.N.) **žádá neuvěřitelné — 'dialog s politickou a státní mocí'.** (Podtrhl J.N.)

Ano, to ti odvážlivci skutečně žádají! Co si H.M. z "Čs. světa" vytrhl a pro svoji potřebu, zní v "Chartě 77" takto: "Charta 77 není základnou k opoziční politické činnosti. Nechce tedy vytyčovat vlastní programy politických či společenských reforem nebo změn, ale vést v oblasti svého působení dialog s politickou a státní mocí . . ." To zní už trochu jinak, že?

Avšak mnohem zajímavější je to, co se o onom "neuvěřitelném" dovíme ze zvukového záznamu besedy redaktorů čs. televize s náměstkem předsedy československé vlády dr. Gustávem Husákem dne 23. července 1968. (Přepisuji česky; slovenský originál je k dispozici v Praze, v Mnichově a jistě i ve Washingtoně.) Husák v červenci 1968 řekl:

"Likvidace rozptylu názorů, názorového boje měla za následek doby, které jsme právě prožívali. Je tedy, myslím, ne zcela správně formulovat, že je třeba opoziční strana jako instituce — ale že určitá oponentura proti existujícím prosazovaným názorům je užitečná. To je nakonec forma vyrovnávání si názorů, diskuse. Zajímavé jsou myšlenky, které mluví — a objevily se již několikrát i v tisku — o vnitřní opozici v komunistické straně. Ona totiž demokratizace našeho veřejného života je bez demokratizace vedoucí síly této společnosti celkem nemyslitelná. **Já jsem pro svobodu názorů, pro různost názorů, pro dialog názorů,** nebot' nikdo není tak moudrý, aby měl patent na rozum." (Podtrhl J.N.)

Takže ted' víme (i H.M. z "Čs. světa"), že demagogický a neuvěřitelný požadavek dialogu byl vlastně již dávno schválen vysoce postaveným soudruhem. Jenže, pravda, tento bývalý náměstek předsedy vlády — t.zv. president dr. Husák — spolkl okupaci jako malinu a stal se za to generálním tajemníkem KSČ a prezidentem — a z Pavla Šavlem jde se šavlí proti všem, kdo ho opakováním jeho myšlenek upomínají na kousek jeho lepší minulosti.

J. Netík

HLAS NÁRODA

(VOICE OF THE NATION)

Týdeník, věnovaný zájmům amerických Čechů, čs. exilu a potřebám našich drahých doma

BOHU, CÍRKVI, NÁRODU

VYDÁVÁ:

"VELEHRAD", českoamerické kulturní středisko,
CZECH-AMERICAN HERITAGE CENTER, INC.
2657-59 S. LAWNDALE AVE., Chicago, Ill. 60623

Telefon: 762-2044

ŘÍDÍ: Dp. VOJTĚCH VÍT, O.S.B.
s redakčním kruhem

ROČNÍ PŘEDPLATNÉ: v USA $15.00

Redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. Pokud jsou články podepsané autorem, nemusí se redakce s jejich obsahem ztotožňovat. — Zaslané rukopisy se nevracejí.

Second Class Postage Paid at Chicago, Illinois

June 11, 1977 — Vol. II., No. 24.

Zlaté jubileum dp. Václava Kozáka

Z farnosti sv. Václava, Milwaukee, Wis.

Dnes, v tomto měnivém období posledních dvou desítiletí, když je kněz farářem více než 20 neb 30 let je to mimořádné. Když to je ale půl století, jistě je to unikát. Dp. Václav Kozák, farář osady sv. Václava v Milwaukee, Wisconsin, oslaví své Zlaté Jubileum dne 12. června v této osadě o 2. hod. odpoledne koncelebrovanou mší sv. za přítomnosti arcibiskupa Viléma Cousins a světícího biskupa z Milwaukee Lva Brusta a kněží z arcidiecése v Clevelandu, odkud náš jubilant pochází.

Důst. Václav Kozák se narodil v Clevelandu, Ohio z rodičů Václava a Marie (Žofka) Kozákových dne 29. září 1900 v osadě Panny Marie Lurdské, kde byl dlouhá léta farářem známý msgr. Oldřich Zlámal. Vychodil tam osadní školu, pak studoval 6 let v koleji sv. Prokopa, Lisle, Ill. V semináři sv. Bernarda v Rochester, N.Y. studoval filosofii, teologii pak v semináři Panny Marie v Cincinatti, Ohio. Byl vysvěcen biskupem Josefem Schremsem, velikým přítelem Čechů a Slováků dne 11. června 1927.

Svou primici měl v Clevelandu u Panny Marie Lurdské hned druhý den v neděli; slavnostní kázání pronesl msgr. Oldřich Zlámal. Jeho první kaplanské místo bylo v osadě Panny Marie ve Warren, O., ale již r. 1928 byl přeložen na osadu Panny Marie v Collinwood, O. V dubnu r. 1929 arcibiskup Sebestian Messmer z Milwaukee žádal biskupa Josefa Schrembse v Clevelandu, aby mu propůjčil českého kněze na osadu, protože důstp. František Merna, farář u sv. Václava v Milwaukee nemůže pro nemoc čále duchovní správu mezi Čechy zastávat a proto se vzdává.

Biskup Schrembs na radu msgr. Hrocha propůjčil do Milwaukee "dočasně" důstp. Václava Kozáka, který převzal farářství dne 17. dubna 1929 a osadu spravuje až do dnešního dne, tedy plných více než 48 let. Po 10 letech byl dp. Kozák inkardinován z diecése clevelandské do arcidiecése milwaucké v září r. 1939. Jako byl dříve čtenářem Katolíka, je též věrným odběratelem Hlasu Národa.

V neděli 12. června po koncelebrované mši sv. bude uvítací hostina jak pro všechny přítomné kněze, tak i jubilantovy přátele z Clevelandu a odevšud, kde je dobře znám pro svou vytrvalou věrnost a dobrotu.

P. Václav Michalička, O.S.B.

Ve svatoprokopském opatství v Lisle zemřel dp. Aleš Macháček, O.S.B.,

V úterý 7. června 1977 brzy ráno zvonil u sv. Prokopa na Allport ul. v Chicagu telefon. Svatoprokopský nynější převor, P. Maurus Dlouhý, O.S.B. na druhém konci drátu stručně oznamoval, že v noci zemřel dp. Aleš Macháček, O.S.B. v požehnaném věku 85 let. Pohřeb bude ve čtvrtek 9. června ve 4 hod. odpol. na klášterní hřbitov v Lisle.

* * *

Tento "durdivý" syn Moravského Slovácka, dobráckého srdce a upřímné lásky k své rodné vlasti je znám mnoha našim exulantům — jak ze svého působení v Lisle, tak z redakce Národa a Katolíka. V okolí kanadského Chathamu má dokonce své příbuzné z rodiny Knotků, a celá řada Vnorovanů se tam naň dobře pamatuje z doby, když měl na svém rodném Moravském Slovácku slavnou primici, a kdy k nim do Chatham — dojížděl na pout'. Sloužil jsem pod ním v redakci N. a K. téměř celých pět let, dobře znal naše exulantské problémy, a když byl v dobré náladě, říkával mi dokonce Vojtíšku. Když něco chtěl udělat nahonem, tak to mně "vojtoval" — Vojto, udělej tohle a tohle! A když se pro něco hněval, to jsme byli každý "důstojnosti".

Nejlépe jej však znal dp. Václav Michalička a proto jsem jej poprosil, aby našim čtenářům napsal ve zkratce jeho životopis. Zde jej podáváme:

* * *

Důstp. Aleš Macháček, O.S.B. se narodil ve Vnorovech na Moravě dne 15. března r. 1892; tam nejen vychodil obecnou školu, ale vyučil se i v řemesle sedlářském a čalounickém. Do Ameriky přijel v den svých 20. narozenin r. 1912 ke strýci Knotkovi v Paulding, O., kde pracoval na farmě. Na radu faráře Kapuse žádal o vstup na gymnasium do semináře v Toledo. Když se o tom dověděl tehdejší biskup Josef Schrembs, radil mu, aby se obrátil na Benediktiny v Lisle, které zná ze studentských let od sv. Vincence z Pennsylvanie; tam že se nejlépe uplatní mezi krajany. A tak napsal mladý Josef do Lisle. Byl přijat, vykonal potřebné studie. R. 1925 se stal benediktinem a za dva roky byl poslán do Říma, kde studoval bohosloví.

Aby Vnorovy na Moravském Slovácku měly co oslavovat, z Říma přijel domů a byl vysvěcen v Olomouci na Moravě arcibiskupem Prečanem v roce Svatováclavského Millenia 5. července 1929 na svátek Cyrila a Metoděje. Svou primici oslavil v rodných Vnorovech 14. července. Důstp. Knotek, katecheta, strýc primiciantův, kázal. Tehdy ve Vnorovech byly skutečné moravsko-slovácké "hody", jichž se zúčastnila celá dědina a celé okolí.

Po návratu do Říma tam dokončil studie doktorátem bohosloví, vrátil se do semináře sv. Prokopa a r. 1931 započal vyučovat.

Po II. světové válce byl vybrán nezapomenutelným opatem Prokopem Neužilem s výpravou druhých 3 kněží a později 3 bratrů, aby působil v Československu, v Broumovském kláštere nedaleko polských hranic. Zde vytrvala výprava do února 1950, kdy byla komunistickou vládou přinucena přerušit svou činnost.

Po návratu se stal redaktorem Katolíka a Národa, ale již r. 1951 byl ustanoven ředitelem semináře v Lisle, a v září r. 1955 byl jmenován převorem kláštera. Tento úřad zastával do března 1966. Pak nastoupil jako šéfredaktor na místo churavého důstp. Arnošta Žižky, O.S.B. opět do tiskárny v Chicagu. Ale r. 1970 ve věku 78 let podstoupil dvě vážné operace v nemocnici Mercy v Chicagu, po nichž se již do tiskárny nevrátil. Od té doby dlel v klášteře v Lisle na odpočinku, trpěl na revmatické bolesti nohou a přesto ještě často opravoval dopisy p. Pekárkovi do Katolíka a Národa, než byly oba tyto časopisy o vánocích r. 1975 zastaveny a tiskárna českých benediktinů zrušena.

Své stříbrné jubileum kněžství oslavil r. 1954 a rubínové r. 1969 na svátek ssv. Cyrila a Metoděje v kostele sv. Prokopa s koncelebrovanou mší sv., kterou sloužil nejdp. Ondřej Grutka, biskup z Gary, Indiana, jeho osobní přítel a opat Daniel Kučera kázal.

Druhý den byla neděle, tak měl koncelebrovanou mši sv. pro český lid u sv. Prokopa. Mnoho exulantů dochází na pravidelné české bohoslužby. Jubilantovy zásluhy ocenil v kázání důst. Vojtěch Vít, O.S.B. Brynychovým a Baarovým způsobem o důležitosti kněžského působení našich misionářů mezi roztroušenými krajany ve světě a vyzdvihl záslužnou práci všech našich pionýrů z Lisle.

P. Václav Michalička, O.S.B.

PROGRAM KANONISACE SVATÉHO JANA NEP. NEUMANNA V ŘÍMĚ

(Dokončení ze str. 1)

je program volný podle disposic jednotlivých skupin. Některé skupiny mají různé zájezdy podle určeného programu. Philadelfská skupina zůstává v Římě až do soboty 25. června a pak zajíždí do Florencie a Benátek.

Bylo by dobré, aby každá skupina Čechů ohlásila v Nepomucenu místo svého usídlení v hotelech ihned po příjezdu do Říma.

IX. Česká účast na liturgii bude takto:

a) 10—12 českých kněží bude rozdělovati svaté přijímání při kanonizaci. Jména kněží byla oznámena Rt. Rev. Monsignoru James Connelly, předsedovi pro kanonisační liturgii. Bude bydlit v hotelu Grand. Každý český kněz jim byl už informován přímo.

b) při procesí k obětování budou Češi v národních krojích.

c) koncelebrace biskupů, mezi nimiž bude i p. biskup František Tomášek z Prahy, p. biskup John L. Mořkovský z Texasu, p. biskup Grutka z Gary v Indianě, byla již oznámena.

Konečné rozhodnutí bude v Římě. Zde ve Philadelfii bylo navrženo 7 koncelebrantů. Při liturgii v úterý dne 21. června v bazilice sv. Jana v Lateránu, bude české čtení a koncelebrace biskupů a kněží, jak oznámeno.

Při této mši svaté bude zpívati 72členný chrámový pěvecký sbor z Philadelfie pod vedením dr. La Manna. Němci mají zpívati po mši svaté. Bylo by dobré, aby Češi se připravili na společný zpěv také. Pro bezpečnost texty některých písní jako svatý Václave, Bože chválíme Tebe, Tisíckrát pozdravujeme Tebe a pod. by měly býti připraveny v počtu okolo 500. České vystoupení je nutné z toho důvodu, že Neumann byl po matce a duchem Čechem, a naše vlast potřebuje jeho přímluvnou pomoc pro ochotu k smíření a obnovu víry v rodinách.

Ve Philadelfii vydali "Canonization Week Handbook" zvanou "Bishop Neumann Pilgrim". V této příručce je také český text: Otčenáš (Gift of Finest Wheat); Bože chválíme Tebe, a We all praise thy name. Myslím, že účastníci z Ameriky dostanou tuto příručku na cestu od svých cestovních kanceláří.

Snažme se všichni věřící krajané a exulanti důstojně oslaviti našeho nového světce sv. Jana Nepomuka Neumanna, který mezinárodně obchatil "naše české nebe". Přijed'te všichni Češi z Evropy i z Ameriky, kdo můžete, vstupenek máme dosti. Všichni se těšíme už na shledanou za několik dní v Římě.

Nakonec je nutno říci, že Amerika bude míti národní kanonisační oslavu v neděli, dne 26. června 1977 venku před bazilikou sv. Petra a Pavla, za účasti 26 národních skupin. Češi budou zastoupeni skupinou v národních krojích z New Yorku pod vedením vldp. Aloise Vyorala, S.D.B., který bude také českým koncelebrantem s kardinálem Krolem. Češi půjdou také v národních krojích při této americké oslavě a budou zastoupeni v průvodu při nesení obětních darů.

Vy, kdo jet nemůžete, spojte se aspoň v sobotu večer a pak v neděli při bohoslužbách s námi v duchu modlitbou, at' se o nás naši svatí ochránco vé v nebi zase jednou "dozví" něco dobrého a mohou se na nás společně odvolat před Božím trůnem, když vyprošují naši vlasti, Americe a našim rodinách ochranu.

Dokončení životopisu prof. Franka Kubiny je vysázeno ale když jsme se dověděli o všech podrobnostech z jeho působení v Chicagu, rozrostlo se nám to vše na celou stránku. Pro dvě nenadálé zprávy z Lisle, zveřejníme toto dokončení v příštím dvojčíslovém vydání.

Redakce

ČESKÉ NEDĚLNÍ BOHOSLUŽBY

jsou u sv. Prokopa v Chicagu každou neděli

v 10:30 hod. dopol.

HLEDÁME

ZÁMEČNÍKY,
STROJNÍ ZÁMEČNÍKY,
ZKUŠENÉ SVÁŘEČE,
SOUSTRUŽNÍKY,
FRÉZAŘE
a třeba i začátečníky v obrábění kovů; pozorně snažívé rádi zaučíme.
Denní směna — Dobrý plat
Jižní strana Chicaga.
Volejte: 737-8000
Žádejte mluvit s "John".

Až půjdete na nákup do obchodního domu Wieboldt's na Harlem Ave. a Lake Str. na rozhraní severozápadních předměstí Oak Park a River Forest — a v blízkém "akoroevropakém" prostředí zatoužíte po pravém českém obědě, nebo večeři — nezapomeňte navštívit naši známou restauraci
Bohemian CROWN Restaurant
7249 W. Lake Str., River Forest, Ill.
Volné parkoviště vzadu za restaurací. — V pondělí zavřeno.
Tel.: 369-8140 Na Vaši návštěvu se těší:
Josef Krákora, majitel

PAUL'S BODY SHOP
5234 West Cermak Road
Cicero, Illinois 60650
Volejte 656-4477
Ptejte se na
p. PAVLA SVAČINU

REAL ESTATE
KUPUJETE DŮM?
PRODÁVÁTE DŮM?
Obrat'te se s důvěrou na
JOE ZACHARDA
"TWIN CITY" Realtors and Builders
7010 W. CERMAK RD.
BERWYN, ILL. 60402
MLS 788-8500

List hlavního představeného jezuitů Arrupeho celému Tovaryšstvu o násilné smrti pěti členů řádu

Milovaní otcové a bratří.
Pokoj Páně budiž s vámi!

Právě jsme se dověděli o surovém zavraždění otce Rutilia Grandeho ve středoamerické republice San Salvador. Jak se zdá, Bůh nám dává na srozuměnou, že nás chce zkoušet. Otec Grande je totiž už pátou obětí, kterou si Bůh zvolil z našich řad během posledních měsíců. Před ním to byli otec Juan Bosco Burnier, zabitý 11. října 1976 v Brazílii a tři misionáři v africké Rhodésii: otcové Martin Thomas a Christopher Stepherd-Smith, kteří byli spolu s bratrem Johnem Conwayem zavražděni 6. února t.r. v misijní stanici Musami u Salisbury.

Tímto krvavým svědectvím mluví Pán k našemu Tovaryšstvu, stejně jako mluvil v minulosti skrze krev Abelovu a Kristovu, prolitou na kříži.

Ztráta těchto milovaných bratří nám působí hlubokou bolest. Doprovází ji však i velká radost. Je to totiž nevývratný důkaz, že Ježíš Kristus se skrze tyto bratry obrací k Tovaryšstvu s jasným poselstvím. Snažme se je tedy správně vyložit a pochopit jeho smysl.

Žádná z těchto obětí nebyla mimořádnou osobností. Všichni žili normálním životem a nikdo je prakticky neznal, protože jejich život probíhal v malých vesnicích či městech, kde se zcela zasvětili každodenní službě chudým a utlačovaným. Byli to prostí členové řádu: nikdy nebyli zapleteni do veřejných polemik a jejich jména se nikdy neobjevila v novinách či v televizi. Jejich život byl prostý, chudý, v duchu evangelia a trpělivě ho každodenně věnovali službě bližním dokonce z jiných ras.

Proč padla Boží volba právě na ně? Myslím, že právě pro tento jejich evangelní a jasně apoštolský způsob života, v němž nic nekalilo vyrovnanost toho, kdo je opravdovým členem našeho řádu. Jejich postoj, činnost a důvody této činnosti se nevyznačovaly žádnou ideologickou, anebo stranickou dvojakostí. Byli zvyklí snášet neporozumění druhých, zásadně odmítali jakýkoliv násilný odpor, snažili se pouze plnit církevní i řádové směrnice, a především napodobovat Dobrého Pastýře — Krista. Jejich život byl křišťálově průhledný, o tom není pochyb.

Právě proto jsou však zároveň i výmluvnými svědky celkového zaměření Tovaryšstva, jak vyplynulo z poslední XXXII. generální kongregace.

(Dokončení na str. 5.)

DOBA SVATODUŠNÍ

SLAVNOST
TĚLA A KRVE PÁNĚ

VSTUPNÍ MODLITBA: Pane Ježíši Kriste, — v obdivuhodné svátosti jsi nám zanechal — památku na své umučení. — Dej nám, prosíme, — at' svatá tajemství tvého těla a tvé krve uctíváme tak, — abychom v sobě stále zakoušeli — ovoce tvé výkupné oběti. — Nebot' ty žiješ a kraluješ s Bohem Otcem v jednotě Ducha svatého po všechny věky věků.

1. ČTENÍ Z PRVNÍ KNIHY MOJŽÍŠOVY
(Gn 14, 18-20)

Melchizedech, král Šalemu, přinesl chléb a víno — byl knězem nejvyššího Boha — a požehnal Abrámovi slovy: "Požehnán bud' Abrám od nejvyššího Boha, který stvořil nebe a zemi. Veleben bud' nejvyšší Bůh, který ti vydal do rukou tvé nepřátele." Abrám mu dal desátek ze všeho.

2. ČTENÍ Z PRVNÍHO LISTU SVATÉHO APOŠTOLA PAVLA KORINŤANŮM
(1 Kor 11, 23-26)

Bratři! Co jsem od Pána přijal, v tom jsem vás také vyučil: Pán Ježíš právě tu noc, kdy byl zrazen, vzal chléb, vykonal děkovnou modlitbu, rozlámal ho a řekl: "Toto je moje tělo, které se za vás vydává. To čiňte na mou památku." Podobně vzal po večeři i kalich a řekl: "Tento kalich je nová smlouva, potvrzená mou krví. Kdykoli z něho budete pít, čiňte to na mou památku."

Kdykoliv totiž jíte tento chléb a pijete z tohoto kalicha, smrt Páně zvěstujete, dokud on nepřijde.

SLOVA SVATÉHO EVANGELIA PODLE LUKÁŠE
(Lk 9, 11b-17)

Ježíš mluvil zástupům o Božím království a uzdravoval ty, kteří to potřebovali. Schylovalo se k večeru. Tu k němu přistoupilo dvanáct učedníků a řekli: "Propust' zástup, at' jdou do okolních vesnic a dvorů opatřit si nocleh a něco k jídlu, protože zde jsme na pustém místě." On jim řekl: "Dejte jim jíst vy! "Řekli mu: "Nemáme víc než pět chlebů a dvě ryby; nebo snad máme jít a nakoupit pokrm pro všechen tento lid?"

Bylo tam asi pět tisíc mužů. Řekl svým učedníkům: "Usad'te je ve skupinách asi po padesáti." Učinili to a rozsadili je všechny.

Potom vzal těch pět chlebů a dvě ryby, vzhlédl k nebi, požehnal je, lámal a dával učedníkům, aby je předložili zástupu. A jedli a nasytili se všichni. A sebralo se zbylých nalámaných chlebů dvanáct košů.

Všem našim poutníkům do kanadského Chathamu k sv. Antoníčku a k Panně Marii Hostýnské přejeme příjemné cestování a radostné setkání. Vzpomeňte si tam modlitbou i na nás! **Redakce**

Fulton J. Sheen, Ph.D.,D.D.

POKOJ V DUŠI

(Pokračování z min. čísla)

Když dítě přejímá tento standard, přejímá všechny zákony, názory a hodnoty dospělého světa. Ztotožňuje se přitom s osobou, kterou by v primitivní společnosti považovalo za svého odpůrce. Tak povstává super-ego a získává obsah – předpisy, tabu a ideály, které náhodou jsou vlastní světu, jímž je dítě obklopeno.

Podle takové moderní koncepce subjektivního života se člověk jeví zajatcem své vlastní mysli a obětí sil, které se vymykají jeho poznání. Aby se vysvobodil, pokud to je možné, musí lépe znát své vězení: to je jedna z příčin, proč je psychiatrie dnes tak populární. Je to věda, která člověku slibuje pomoc, aby lépe poznal sám sebe a aby se lépe vyznal ve své tragické situaci. Jistý typ psychiatrie se snaží člověka vysvětlit teorií, že vědomí nemá žádnou cenu, že jedině v podvědomí může člověk nalézt východisko ze svého neštěstí. Podle této teorie je vědomí vydáno nátlaku jak zdola, tak shora, naléhá na ně id i super-ego. Člověk je přitom se svým vědomím bezmocný. Psychiatrie se tak stává paklíčem, který má člověku pomoci z mentálního vězení, do kterého se sám svým klíčem zamkl.

Psychoanalýza vidí klíč k veškerému lidskému chování ukryt uvnitř, v myslích jednotlivců. Ale shoda mezi moderními teoriemi vycházejícími z vnitřního a z vnějšího světa je nápadná. Oba myšlenkové systémy zdůrazňují napětí a možnost povznesení. Prorokem jedné z nich je Marx, jehož filosofie se soustřeďuje na sociální konflikt. Prorokem druhé je Freud, který se zabývá především individuálním konfliktem. Podle mínění obou vyplývá zmatený a neuspokojivý stav lidských věcí z napětí mezi povrchním zdáním na jedné straně a skrytými, temnými a iracionálními silami na straně druhé – a tyto síly, ač neznámé, ve skutečnosti determinují vše, co se stane. Jako je v marxismu sociální, politická a kulturní struktura pouze nadstavbou zbudovanou nad základem ekonomických sil, je ve Freudově systému vědomé chování pouze produktem sil skrytých v podvědomí.

> »*Obě teorie chápou lidské situace z hlediska střetávajících se zájmů. Freudova psychologie analyzovala neurózy jako výsledek dialektického rozporu mezi zákonem a přáním. Freud se zabývá rozpory v duševních pochodech, ale jeho metoda, jak tyto rozpory vykládat, je materialistická.*« [2]

Nabude-li podle Freuda konflikt mezi podvědomými silami a vědomým ego jisté intenzity, dojde ke vzbouření, které se projeví porušením života a chování. Podle Marxe dochází podobně k porušení sociálního míru povstáním proletariátu, a k tomu dojde, jsou-li síly ekonomické základny dosti silné, aby svrhly stávající sociální, politický a ekonomický pořádek. Oba, Freud i Marx, se shodují také v tom, že všechny události, společenské i osobní, jsou striktně determinovány. Oba popírají duchovní svobodu. Podle marxistů je historie determinována ekonomickými silami; podle Freudova učení závisí individuální osud člověka na jeho pudových silách. Oba vidí ve zrušení zákazů cestu k zlepšení situace. Sama tato paralela v myšlení ukazuje, jak moderní člověk rozumí – nebo špatně rozumí – sám sobě uprostřed obecného kulturního, intelektuálního a filosofického klimatu své doby. Historický materialismus, filosofie Marxova, a psychologický materialismus, filosofie Freudova, jsou dětmi téhož věku a vyjadřují týž základní postoj.

Komplexy, úzkosti a strachy, jimiž trpí moderní duše, nebyly u předešlých generací tak rozšířeny, protože je velký společenský a duchovní organismus křesťanské civilizace dovedl se sebe setřást nebo v sobě integrovat. Jsou zato tak nedílnou částí moderního člověka, že se nám zdá, jako by na něm byly vytetovány. Za všech okolností je třeba moderního člověka přivést zpět k Bohu a ke štěstí. Ale jak? Měl by křesťan se svými tradičními pravdami naléhat na moderního člověka, aby se vrátil k tradičnímu přístupu, kterým se začal rozpor s přírodou? Že se musí přiblížit k Bohu pomocí pěti důkazů sv. Tomáše? Byl by to zdravější svět, kdyby to bylo možné. Ale myšlenkou této knihy je, že musíme brát moderního člověka takového, jaký je, a ne, jakého bychom ho chtěli mít. To uniklo naší apologetické literatuře, a proto zaostává o padesát let. Nechává moderní duši chladnou ne proto, že by její argumenty nebyly přesvědčivé, ale protože je moderní duše příliš zmatena, než aby je byla s to pochopit.

Avšak my, dědici dvaceti století zdravého myšlení, nesmíme zacházet s nadpřirozenem jako pes s kostí. Chce-li se moderní duše vydat na cestu k míru se svou psychologií místo s naší metafyzikou, začneme tedy s psychologií. Boží pravda by byla příliš jednostranná, kdyby nemohla začít s lidskou přirozeností v jakémkoli stupni její dokonalosti nebo i degradace. Chce-li moderní člověk začít svou cestu k Bohu od ďábla, začneme tedy od ďábla: odtamtud začal Spasitel s Magdalenou a svým učedníkům řekl, že s modlitbou a postem mohou svou evangelickou práci započít i tam.

Psychologický přístup nám nedělá potíže; křesťanská teologie je v jistém smyslu psychologií, protože její hlavní zájem patří duši, nejcennější ze všech věcí. Pán vážil celý vesmír proti duši a prohlásil, že duše má větší cenu než získání celého světa. Studium lidské duše není pro nás ničím novým; v celé škále moderní psychologie nebylo o frustraci, strachu a úzkostech napsáno nic, co by nešlo být jen vzdálené srovnání v hloubce a šíři s pojednáním sv. Tomáše o vášních, s *Vyznáním* sv. Augustina a s Bossuetovým pojednáním o tělesném chtíči.

Někdo by se ovšem mohl zeptat, zda se moderní duše nezměnila od předešlých dob natolik, že staří spisovatelé neměli s takovým jevem zkušenost – tak že by ani bible nemohla poskytnout lék. Ale tak tomu není. Ve skutečnosti není na světě nic nového; jsou to tytéž staré problémy, jenže postihují nové lidi. Mezi duší, která trpí frustrací dnes, a tou, o níž čteme v bibli, je rozdíl jen v terminologii. Moderního člověka charakterizuje trojí odcizení: je odcizen sám sobě, svému bližnímu a Bohu. Jsou to stejné tři charakteristické druhy frustrace, jíž byl postižen mladík v krajině gerasenské.

Odcizení sobě samému. Moderní člověk již dávno není jednolitým celkem, ale zmateným svazkem komplexů a nervů. Je tak desintegrován, tak odcizen sám sobě, že už dávno nevnímá sám sebe jako osobnost, ale spíš jako bojiště, kde zuří občanská válka mezi tisícem navzájem spjatých a přitom se střetávajících zájmů. Jeho životu chybí jediný a nejvyšší smysl. Jeho duši bychom mohli přirovnat ke zvěřinci, ve kterém se množství šelem – každá za svou vlastní kořistí – vzájemně na sebe vrhá. Nebo bychom jej mohli přirovnat k rozhlasovému přijímači, který by byl naladěn na několik stanic současně.

Je-li vzdělaná, má v sobě taková duše tříšť vzájemně nesouvisejících úlomků poznání bez jednotící filosofie. Pak si může sama sobě přiznat: »Někdy se mi zdá, že jsou ve mně dva – živý člověk a Ph. Dr.« Takový člověk promítá zmatek své vlastní mysli do vnějšího světa a dochází k závěru, že nikdo nemůže poznat pravdu, když ji nepoznává on sám. Jeho vlastní skepse (kterou zevšeobecňuje na světový názor) ho vrhá stále znovu zpět k silám, které se skrývají ve tmě, ve sklepeních jeho podvědomí. Svou filosofii mění jako šaty. V pondělí se vydá na cestu jako materialista; v úterý si přečte novou knížku, smaže za sebou stopy a putuje dál jako idealista; ve středu se z něho stane komunista; ve čtvrtek se stane liberalistou; v pátek si poslechne přednášku v rádiu a rozhodne se, že se přidá k Freudovi; v sobotu se opije, aby na to své cestování zapomněl, a v neděli se diví, proč jsou lidé tak pošetilí, že jdou do kostela. Každý den má nový idol, každý týden novou náladu. Jeho autoritou je veřejné mínění; když se toto mínění změní, obrátí se s ním i jeho odcizená duše. Nemá trvalý ideál, nemá velkou vášeň, je jen chladně lhostejný k ostatnímu světu. Čím dál víc se uzavírá sám v sobě a zdá se mu, že ostatní lidé jsou čím dál nudnější – pokud chtějí mluvit sami o sobě a ne o něm.

Odcizení bližnímu. Toto odcizení vidíme nejen ve dvou světových válkách během jednadvaceti let a ve stálé hrozbě třetí války, nejen ve vzrůstu třídního boje a sobectví, kdy každý dbá jen o svůj vlastní prospěch, ale i v tom, jak se moderní člověk rozešel s tradicí a dědictvím, za staletí nahromaděnými. Vzpoura moderního dítěte proti rodičům je jen miniaturou vzpoury, v níž se moderní duše obrací proti 1900 letům křesťanské kultury a proti velké židovské, řecké a římské kultuře, které jí předcházely. Úcta k tradici se nazývá reakcí a výsledek toho je, že si moderní duše vypěstovala mentalitu komentátora, soudícího včerejšek dneškem a dnešek zítřkem. Pro individuum, které kdysi bylo moudré, není nic tragičtějšího než ztráta paměti, a pro civilizaci není nic tragičtějšího než ztráta tradice. Moderní duše, která neumí žít sama se sebou, neumí žít ani se svými bližními. Člověk, který nemá pokoj sám v sobě, neumí být pokojný ani ve vztahu k svému bratru. Světové války nejsou ničím jiným než makrokosmickými příznaky duševních válek, které se odehrávají uvnitř, v mikrokosmu nepokojných duší. Nebýt bitev v miliónech srdcí, neexistovalo by žádné z bojišť tohoto světa.

(Pokračování příště)

ALOIS JIRÁSEK:

"A ŽIV SE ZNOVU!"

(Výňatek z kroniky "U nás")

(Pokračování z min. čísla)

Farář Havlovický, opřený v koutku saní, se ani nehnul. Seděl v teple, a přece jakoby v jakémsi tuhnutí pozbýval vlády, oviván mrazivým dechem jasné noci; a v duchu, jako hypnotisován, se omamoval v tom hlubokém, slavném tichu, v magickém osvětlení, v tom stříbrném zamžení, v němž se všecka krajina měnila jako očarovaná.

Najednou se vytrhl z koutku saní, nahnul se dopředu a zavolal na kočího. Ten však, jak měl beranici a límec svého ovčího kožichu s tulipány přes uši, neslyšel. Dál se koně hnali. Farář už po druhé nezavolal, neboť okamžitě se octli na kus od bílé chaloupky, jež se mu kmitla stranou cesty, zachumelená s vysokým, bílým břehem v pozadí. Staré buky a javory na něm stály tiše, nehnutě, obetkány stříbrem měsíce, jenž, velký a bílý, uvázl v pletivu jejich holých korun a jenž obrátil dlouhé stíny starých těch stromů do vyzářeného, bělotřpytného svahu sněhem měkčeji zvlněného.

Farář se po chaloupce ohlížel, po té klícce, o jedné sedničce, jejíž dvě okénka mdle zardívala se mezi tmavým roštím při stěně pod střechou vysoko zachumelenou. Farář si vzopmněl, že to je Plškova chatrč, toho malého stařečka s dlouhými vlasy a třírohým kloboukem, kterého na podzim, když se tudy vracel z Hradce od přísahy, zahlédl povříslem opásaného, s putnou na zádech, v ruce hůl až nad hlavu.

Tenkrát se tu chtěl zastavit, ale nestavil. Pak na Plška zapomněl; teď si to s výčitkou připomenul. Co dělá ten staroch. — Stav nemá, to slyšel, a pro kvasnice chodit teď nemůže. Z čeho je živ? Svítí. Co dělá? —

Koně ujeli hodný kousek, chaloupka zmizela, jen staré buky bylo pořád ještě vidět, až jako stíny chmuřily se z bledého prosvitu. Havlovický se přestal ohlížeti, ale na Plška myslit hned nepřestal. Nebyl sám s sebou spokojen.

Ve středu po neděli, které navštívil Náchod, začala sanice plakat. Byl rád v té oblevě a nic ho nezarmoutilo, když panímáma, hledíc na tu změnu, prohodila, to že už důchodní se sem na saních nedostanou, jak chtěli, sanice že už nebude. A nezůstala. Obleva vydržela a již příští neděli, které se farář Havlovický vypravil do Poříče na cvičení, byly cesty, necesty, rozmočené, neschůdné.

Farář jel na pěším koni, v čepici, v límcovém plášti. Bylo nevlídné odpoledne, sychravo, mokro; po cestách bezedné bláto, v polích ještě sníh, ale už špinavý. Tratil se valem a tmavé, zmočené lysiny jim prorážely. Zmořené meze se obnažily; nade vším nebe šedé, nízké, a po obzoru těžký, hustý opar.

Již cestou si farář vzpomněl na Plška, a když vstupoval do rychtářovy světnice a rozhlížel se, hledal v shromáždění především stařečka s dlouhými vlasy. Nenašel ho; ptal se pak na něj po cvičení, když seděl s rychtářem a celým právem za stolem. Usmáli se, divili, co že si pan farář na Plška vzpomněl. Pověděli, že je to starý mládenec, přes osmdesát let, teď v tenhle čas že z chalupy sotva vyleze, starý mládenec, že ho tak zlobí.

Farář pak ukončil schůzku za "právním" stolem dříve nežli jindy. Provázen rychtářem a celým "právem" až na zásep, u níž čekal kůň, vyhoupl se do sedla a zamířil k Padolí. Schylovalo se k západu; ale po vsi jako by již bylo po něm, mezi příbytky u blátivé cesty, stáčející se místy až k samé zkalené řece.

Staré, černé olše u ní i vrby porůznu u cesty na zašlé "obci" dusily poslední přísvit. Vše bez sněhu temnělo, černaly střechy, ploty, zahrady, na nichž jen vázly ještě sem tam poslední zbytky sněhu, cáry z bělostného roucha zimy.

Po vsi ticho a smutno pozdního nedělního odpoledne. Jedině kroky farářova hnědáka ozývaly se v mlaskavém, cachtavém blátě mezi starými vrbami, mezi jejichž divně schýlenými, doupnivými kmeny kvapně zavěšoval soumrak šeré své koltry.

Farář se ohlížel pořád vpravo, aby neminul Plškovu chalupu. Neminul, nemohl, musil ji poznati pro její maličkost, jak stála na samém konci vesnice stranou cesty, mimo vrby a olše, ještě v projasnění pod slehlými, do zelena omšenými došky. Zahnul s cesty, k samé chalupě, u níž slezl a přivázal u starého kolu koně. Nežli vstoupil, ohlédl se. Nikoho nespatřil.

Vzal za dřevěné ucho, otevřel, sehnul hlavu, krok přes vysoký práh, a již byl v Plškově bytu, zatuchlém, prosáklém zápachem po roští, jímž byl vytopen. Sednička jako klec, ale čistě poklizená, umetená.

(Pokračování příště)

List hlavního představeného
(Dokončení ze str. 4)

Je to zaměření, založené na službě lidem, víře, církvi a na obraně spravedlnosti. Zdá se, že Bůh nám znovu ukazuje, čemu dává přednost a jaké jsou hodnoty a svědectví, kterých si nejvíce cení. Vyvedl tyto naše bratry z ústraní, kde žili, nechal je zazářit v plném světle a korunoval mučednickou korunou své služebníky, kteří věrně plnili své malé a nenápadné úkoly, když sloužili Kristu v těch jeho bratřích, kteří hladověli, žíznili a byli bez přístřeší. Ano, oni milovali Pána v pravdě, tj. viděli jeho obraz v chudých bližních.

Pán nás tím učí, jací mají být mučedníci dnešní doby. A církev to hned pochopila, protože neváhala nazvat tyto naše zabité bratry mučedníky. Tohoto výrazu použil sám Pavel VI., když mluvil o vraždách v Rhodésii a stejně tak i brazilští biskupové ve svých prohlášeních o páteru Burnierovi. Vyjádřili se tak i biskupové, kněží a lid v San Salvadoru a vzdali Bohu díky za to, že dal salvadorskému lidu v osobě pátera Rutilia Grandeho jejich prvního mučedníka.

Takové jsou tedy příklady "dnešních jesuitů", jaké církev a svět potřebují. Jsou prodchnuti láskou ke Kristu a projevují ji službou svým bližním, bez ohledu na jejich rasu a sociální třídu. Stojí po boku těm, kdo trpí, žijí stejným způsobem života jako oni a obětují pro ně i život. Jsou to neohrožení lidé, připravení hájit podle zásad evangelia lidská práva až k sebeobětování.

Ani my, následujeme-li Krista, se nemůžeme vyhnout pronásledování a zakoušíme je už v mnoha zemích, kde se snažíme sloužit víře a spravedlnosti. Všichni sice nebudeme povoláni až ke svědectví zpečetěnému vlastní krví, ale i tak naše poslání nás zavazuje, abychom se mu zasvětili celým životem a bez výhrad. Zásadním a vlastním účelem našeho života je neúnavně vydávat svědectví o Kristu před všemi lidmi. Jak jsem již prohlásil ve své řeči na generální kongregaci v prosinci 1974: "Důležité je, abychom se rozhodli upřímně a opravdově následovat Krista, i když nemůžeme předem vědět, jaké oběti bude od nás toto následování vyžadovat".

Aby mohlo Tovaryšstvo dnes plnit toto své povolání, musí být jeho jednotliví členové a komunity prodchnuty Kristovým duchem; musí být oddáni Kristu bez mezí a výhrad, musí radostně žít v duchu evangelijní prostoty a ve stálé odříkavosti, protože jen tak dají našim současníkům ideál života a mládeži následováníhodný příklad. V tom spočívá tajemství skutečně úspěšného poslání jezuitů v církvi a zároveň i zdroj nových duchovních povolání, neboť krev mučedníků je semenem nových křesťanů. Takový je i jesuita, jakého si sv. Ignác, sv. Otec a především Bůh přejí dnes vidět v každém z nás.

DOPISY našich čtenářů

ENDICOTT, NEW YORK:

Milá redakce,

posílám vám po delší přestávce opět psaní. Mnohokrát pozdravuji ct. redakci a všechny odběratele a dopisovatele Hlasu Národa. Velice nás těší, že se redakce stará o náhradu Katolíka, který po tak dlouhé době tiskového záslužného apoštolátu přestal vycházet. Po zániku Katolíka připadali jsme si osiřelí a proto tisíceré díky, že jste se ujali vydávání Hlasu Národa. A tak jste nás opuštěné přeci udrželi pohromadě v jedné rodině. A proto vám z celého srdce přejeme, aby jste hodně dlouho žili, aby vám Pán Bůh pomáhal, abyste se o nás ještě dlouho mohli s Hlasem Národa starat.

Po mnoho roků jsem psávala do Katolíka a také do Našince. Mnoho dopisovatelů, které jsem poznala z dopisů, Pán Bůh k sobě povolal. Všem jim přeji slávu na věčnosti.

Sama mám potíže se srdcem a tak jsem s dopisováním přestala. Těch let přibývá a toho zdraví ubývá. 12. května jsem už oslavila 80leté narozeniny. Nikdy jsem nemyslela, že mě syn v smrti předejde — bylo mu teprve 56 let. Pláč nic nepomůže, shledám se s ním s pomocí Boží na věčnosti.

Brzy po květnu přijde červen — měsíc pouti k sv. Antoníku a k Matičce Hostýnské do Chatham v Kanadě. Pro mě je to už nemožné se té překrásné pouti zúčastnit. Jezdívali jsme tam každý rok, od doby co byl kostel vysvěcen. Byla to vždy naše největší radost, kterou jsme za celý rok měli. Rev. Gaborík, br. Svorad Horný jim vždy tak pomáhali. Dověděla jsem se, že na tom nejsou dobře se zdravím, je mně jich líto. Též osadníci a osadnice jsou moc hodné a štědré a pomáhají p. faráři Gaborikovi, jak mohou. Kuchařky se pečlivě starají, aby nikdo na pouti netrpěl hlad ani žízeň. Nebudu krásu té pouti popisovat; každý, kdo tam byl, si ji chválí a kdo tam nebyl, musí to uvidět sám. Lidé říkají, že nikde není tak krásná pout' jako v Chatham. Tož přesvědčete se a poznáte sami, že mám pravdu. Kdybych chtěla celý program pouti popsat, zabralo by to moc místa a málo místa by pak zůstalo pro ostatní dopisovatele. Lidé z těch starých generací nás opouštějí a už i ubyli někteří ti z mladších a z kraje sem vláda k trvalému pobytu lidi nepouští a tak těch poutníků ubývá. Mladí už také tak dobře česky neumí a tak si ani nedovedou představit, co to pro nás znamená mít pobožnost v našem národním jazyce a zazpívat si též v něm naše kostelní písně. Když jsme ještě jezdívali do Chatham, připadalo mi to jako když za mého mládí jsme 2 dni putovali s procesím na Hostýn a potom zas dva dny zpátky domů. A jakou jsme měli z toho radost, když nás orelskou omladinu p. arcibiskup Cyril Stojan z celého Československa zavolal na posvátný Velehrad. To bylo praporů a zpěvů k soluňským svatým bratřím Cyrilu a Metodějovi. Ohromné nádvoří Velehradu bylo zaplněno tisíci orelské mládeže v krojích. Ozvěna velkých zvonů se nesla do dáli. Moje pero nedovede tu krásu, jak ji ještě ve svých vzpomínkách dodnes živě vidím, popsat. Při vzpomínce na tu tehdejší mohutnou naši pospolitost v duši mně zaznívají slova: Nepřátel se nebojíme! Bůh je s námi! Zvítězíme!

Končím a přeji vám od srdce, abyste i vy na tom jarním sluníčku pookřáli a byli hodně zdraví.

Vaše dopisovatelka
Františka Wiederman

* * *

Milá naše dopisovatelko,

tak jsme moc rádi, že vás jarní sluníčko přivedlo do dobré nálady a že jste si dopisem tak trochu zavzpomínala na ty lepší mladé časy. Na Hostýn, na Velehrad, na Chatham. Hezky jste to opravdu napsala. Kdo jednou se nějaké pouti s upřímnou zbožností a s vroucností srdce zúčastnil, tomu i vaše prostá slova ten dojem a krásu opět oživí. V Chatham jsme byli několikráte. Mládež Klubu Domov tam také vystupovala a chathamští zase přijeli sem k nám na Den českých katolíků, který pořádá zdejší Distriktní svaz českých katolíků. Už je to také několik let. Poslední dobou toho bylo všeho moc a tak jsme se jedni k druhým nedostali. Ne že bychom nechtěli, ale prostě to nešlo. Už se zas však těšíme, až se budeme moci do Chatham rozjet. Hojnost zdraví a Božího požehnání k těm vašim nedávným osmdesátinám vám ze srdce přeje

redakce Hlasu Národa

FRANKLIN PARK, ILL.:

Milý dp. Víte,

už je vskutku na čase, abych Vám odepsala na Váš dopis z 12. dubna. Když jsem se stěhovala z Chicaga, tak dopisy a písemnosti zabraly ne jednu, ale několik beden a tak do dnešního dne pořádně ještě nevím, kde co mám. Chtěl jste nějaké vzpomínky na mého bratra dp. Františka, až to v těch mých bednách najdu, tak pošlu víc zpráv, zatím píši jen o tom, co si sama pamatuji. Dobře si vzpomínám na listinu, na které můj ctihodný bratr měl přesně poznamenáno, kolik krejcarů, dokonce haléřů zaplatil za všechny své potřeby a též kolik obdržel za výměnu našeho dolaru. Podle toho jsem si vždy říkala jak můj bratr byl nejen bystrý, ale jak též počítal cenu každého centíku. O nutnosti šetření starší generace, zvláště když bylo potřebí peněz na studie a knihy, nemá dnešní generace pojem a zdá se jim, jako když jim vypravujeme "pohádky".

A ted' něco pro zasmání. Před několika lety na konvenci Národního svazu českých katolíků v New Yorku sl. Julie Kolářová si vzpomněla, že když můj bratr dp. František zpíval Litanie všech svatých v kostele Panny Marie Lurdské v "Merigold" při 40-hodinové pobožnosti u dp. Mergla, že je zpíval svým baritonovým hlasem tak silně, až dp. Mergl při svačině, která byla po pobožnosti potom řekl: "Pán Bůh asi přemýšlel, co se stalo, že na něj ten Franta dnes tak řval". Ano, dp. Jedlička měl hlas jako zvon, a dp. Mergl byl zase na slovo vzatý, jemný, i když — někdy pedantský muzikant.

Už 10. 6. letím s dcerou do Říma na svatořečení Bl. Jana Nepomuka Neumanna. Dp. Godfrey Poage, C.P., někdejší Director Pontificial Office for Religious Vocations in Rome, bude naším průvodcem. Bydlel v Římě 15 let. Budu na Vás vzpomínati na svatých místech při modlitbách. Kniha Františka Šindeláře "Z boje za svobodu otčiny" popisuje též činnost a práci mého bratra Františka.

S pozdravem

Vaše Anna J. Gonwa

* * *

Milá naše paní Gonwa,

potěšila jste nás svými řádky i krátkými vzpomínkami, které Vám nejvíce utkvěly v paměti na Vašeho bratra. Těšíme se, až jednou ty své přestěhované bedny písemností přeberete a nějakou vzpomínku anebo nějaký dopis, který dnešním čtenářům by ukázal, jaké to tu kdysi bývalo, najdete, že se nám zas ozvete. Ze srdce Vám i Vaši dceři přeji putování do Říma na svatořečení Bl. Jana Nepomuka Neumanna. Předem děkuji za slíbené modlitby, vzpomeňte laskavě modlitbou i na Hlas Národa a chicagský Velehrad. Vždyt' jak sama víte, máme té práce a problémů na začátku víc než dost; ale jde o zachování našeho tradičního katolického novinového apoštolátu, kterého je zapotřebí jak naší drahé vlasti americké, tak k povzbuzení našich rodných bratří a sester ve víře v naší rodné zemi za mořem. Však Vám to není zapotřebí vysvětlovat.

K tomu Vašemu vzpomínání na šetrnost Našeho dp. bratra jste asi z pokory nepřipsala, jak byl štědrý, když šlo v USA o národní čs. věc. Ferda Küssel a jiní mi při vyprávění o starých časech v českém Chicagu nikdy nezapomněli říct, jak dp. Jedlička na každém podniku či bazaru, pořádaném pro odbojovou akci během 2. světové války na osvobození Československa utratil celou stovku dolarů, a sám z toho obyčejně nic neměl. A byli druzí důst. páni, kteří jim po divadle, pořádaném pro dobro osady, hned sebrali kasu a ani jim pak neřekli, kolik se vybralo na vstupném . . .

Pán Bůh Vás i Vaší dceru na cestě do Říma opatruj a až se vrátíte, napište nám něco ze svých dojmů.

Váš Otec Vojtěch Vít

TORRINGTON, WY.:

Ctěná redakce Hlasu Národa,

již je to několik týdnů, co jsem vám poslal předplatné na Hlas Národa, ale nevím zdali jste je obdrželi. Jak ten čas utíká. 19. června již tomu bude rok, co moje milovaná manželka zemřela. A tak bych byl rád, kdybyste Otče Víte, na den jejího úmrtí sloužil za ní mši svatou. Posílám Vám šek na $5.00, na tuto mešní intenci. Na mše svaté jsme darovali dosti peněz, aby byly obětovány vždy v den našeho úmrtí, až i já se rozloučím s tímto světem. Tyto peníze jsme darovali našemu kostelu a tak i zde v den úmrtí mé manželky bude sloužena mše svatá. To je jediné, co můžeme udělat, když

ZAVÍTÁTE-LI DO CHICAGA

neopomeňte navštíviti náš obchod a prohlédnouti si náš bohatý sklad imp. křišťálového skla a keramiky, jehož nový seznam rozesíláme zdarma na požádání.

Nové STEREO rekordy — 33⅓, 12 inčů:

APON-2514 - PĚJME PÍSEŇ DOKOLA (Evening at Czech Village-: U svaté Ludmily — Slavonická polka — Jednou dvakrát — Jeteliček u vody — Fůra slámy — Hajá hajá - Čím čím - Na Vlachovce — Malá písnička — Zdenička — Zvadla růže — Bože Bože Boženko a mnohé jiné. Hraje hudba Břevnovanka, se zpěvem. $4.98.

APON-2515 — MORAVANKA: Javorinka šedivá — V tej milotskej bažantnici — Zavrť sa ně cerečko — Boršická polka — Moje milé premilené jahody — Měl sem frajérečku — Kupala sa Katerína — Ta naše kapela — Hovoranský potůček — Proč ten ptáček pěkně zpívá — Žala naša Anička — To naše stavení — Letochova hospůdečka. Se zpěvem. $4.98.

Poštovné 75¢ na každou zásilku po USA, do Kanady $1.75. — Seznam rekordů zdarma, též nový seznam knih.

TUZEX

Potravinové balíčky beze cla, nebo dárkové poukázky do Československa vyřizujeme nejrychlejší cestou spolehlivě a zaručeně. — Seznam zdarma.

Nová zásoba **mlýnků na mák**, kus $14.95, poš. $16.85.

Mák z Holandska, 1 lb. $1.59, poš. $2.80 — 3 lb. poštou $6.70.

Kmín z Holandska, cena stejná jako za mák.

Karlovarské oplatky, plechovka $2.65, poš. $4.50 (dvě poš. $7.75).

Evropské teploměry, kus $3.50, poš. $4.20.

Nový seznam BYLIN, ČAJŮ a KOŘENÍ zašleme zdarma.

Největší nákupní středisko československého zboží v Americe

*

Zákazníky v Illinois upozorňujeme, aby na každý $1.00 zaslali o 5¢ více na státní daň.

F. PANCNER.

Importér a zástupce Tuzexu

6514 W. Cermak Rd., Berwyn, Ill. 60402

telefon 484-3459

Největší výběr záclon, (draperií) do kuchyně, pokojů a ložnic; soubory do ložnic a koupelen

SKLAD HOTOVÝCH DEK A POLŠTÁŘŮ

z dacronu a z importovaného husího peří

Máme 41-letou zkušenost. Vedeme jen zboží kvalitní, obsluhu u nás najdete odbornou. Zákazník náš pán.

NAVŠTIVTE NÁS!

ONDRUS & SON

6533 W. Cermak Rd., Berwyn, Illinois

Tel.: GU-4-1700

Šimkmo na druhé straně ulice proti obchodu Pancner

Offering More Than 200 Charters to Europe in 1977

VISIT OUR OFFICE

Veškerá Tuzexová služba

CIHAK WORLD TRAVEL, INC.

6302 WEST CERMAK ROAD
BERWYN, ILL. 60402

Phones (312) 795-9050 — Chicago (312) 242-6110

VLASTA JAVOŘICKÁ:

MODLITBIČKA KU SVATÉMU ANTONÍNU

(Poznámka redakce: Tuto roztomilou modlitbičku k svatému Antonínu Paduánskému složila lidová spisovatelka Vlasta Javořická během 2. světové války. Až ji dočtete, znovu přečtete a pak se k ní vrátíte, abyste se ji upřímně k sv. Antoníčkovi pomodlili, pochopíte a ucítíte, jak je dosud stále časová.

A když pak přidáte k ní i upřímný Otčenáš, aby křest'ané našli v naší vlasti opět víru, v níž je rodiče vychovali a kterou ztratili, zbydou pak v komunistické straně jen nevěrci, a těch u nás mnoho není. S nalezenou vírou najdou naše národy také opět sílu k svobodě.)

Pohlédni dolů k nám, ó svatý Antonine,
že mocným světcem Jsi, to dobře víme,
že lidem pomáháš, kteří cos ztratili,
a vodíš zbloudilé, aby se vrátili.

I když jsme nehodni tu, dole pod mraky,
přec Tobě dovolí Bůh dělat zázraky.
Smíš dávat vnuknutí, když cosi hledáme,
jsme zcela bezradní a naděj nemáme,
že bychom nalezli . . . Stačí jen na Tebe,
Ty mocný patrone, zavolat do nebe,
když prsten památný, či peníz ztracený
Tvou mocnou přímluvou bude zas vrácený.

My všecko ztratiti můžem zde na světě —
tak láska ztratí se, jakoby v odkvětě,
i duše pohoda, i lásky v srdci mír
se někdy zatoulá v divoký děsu vír —

I zdraví převzácné je možno ztratiti
a žádným lékem víc je nelze vrátiti,
věda je bezmocná, naděje není víc,
tak člověk potácí se beznaději vstříc . . .

Však ještě Jsi tu Ty, ó svatý Antonine,
patronem ztracených věcí Jsi — dobře víme,
že o všem víš, co na světě se ztratí
a Tvou přímluvou to Všemohoucí vrátí . . .

Tak uslyš, světče, nás a pomoz při hledání,
a ukaž místa nám, o nichž nemáme zdání,
kde poklad ztracený, jejž tolik šelíme,
my, v lidské slepotě si rady nevíme.

Vše pomoz nám najít i vlasti svobodu,
at' mír se navrátí i síla národu —
bys zahnal zloděje a všecky loupežníky . . .
pak Tobě, patrone, budem pět díky — díky!

víme, že se budeme musit s tímto světem rozloučit, že se postaráme, aby i po naší smrti byly za nás obětovány mše svaté.

Naše městečko má něco přes 5.000 obyvatel a jest velice čisté a lid velice úslužný. Nevím však, čím se ti všichni lidé živí, když tu nejsou žádné továrny, které by mohly lidi zaměstnat. Pěstuje se zde sice hodně cukrovka, ale to je jen sezónní práce . . . Je zde mnoho kostelů a Children Home, kde vychovávají mnoho dětí a náboženský — katolicky. Úrody jsou dobré, když nepřijde nějaká zvláštní přírodní pohroma, ale mnoho půdy se musí zavodňovat. Máme letos veliké sucho a tak prosíme o déšť. Nevím, jestli to po mně přečtete, neb ruka se mi už třese, překročil jsem již 85 let.

Mám rád váš časopis, doopravdy se mi líbí.

Váš čtenář
Rudolph Rutar

* * *

Milý pane Rutar,

zaplat' Pán Bůh za peníze na mešní intenci. Jak si přejete, vzpomenu si na Vaši zemřelou paní u oltáře v den jejího úmrtí — 19. června — letos ten den bude zrovna v Římě svatořečení našeho krajana, filadelfského biskupa Jana Nepomuka Neumanna. To je od vás velmi hezké, že jste myslili už předem na sloužení mší svatých, až si Vás Pán Bůh odsud povolá. Je to správné, když člověk má na to čas (když smrt nepřijde v mládí a náhle) udělat si čas a dát si do pořádku i věci posmrtné.

Hezky jste nám to napsal o tom vašem městečku a jak vidíte, dobře jsme to po Vás přečetli. Jsme rádi, že se Vám Hlas Národa líbí.

Bud'te hodně zdráv, poroučím Vás Boží ochraně.
Otec Vojtěch Vít

WEST FRANKFORT, ILL.:

Ctěná redakce a důstojný pane,

posílám předplatné na rok 1977. Ačkoliv oči mně vypovídají službu, ráda i když s námahou si přečtu v novinách všelijaké novosti, které mě pořád ještě zajímají. Noviny přicházejí pravidelně. Posílám vám $20.00; $15.00 na noviny a ostatní, kde to nejvíc potřebujete. Na druhý měsíc mně už bude 80 roků a tak pomalu jedno po druhém mi už vypovídá službu. Bůh vám všem žehnej, děkuji za noviny.

Vaše Mrs. F. Mekota

* * *

Milá naše čtenářko,

předně zaplat' Pán Bůh za předplatné a za dar na tisk a zároveň Vám vyprošujeme hojnost Božího požehnání, zdraví a i trochu té radosti, kterou Vám třeba dělá i ta četba našich českých novin. At' Vám oči i dále slouží, abyste mohla pořád ještě čísti, co Vás zajímá.

Myslíme na Vás a k těm Vašim osmdesátinám již předem přejeme všechno nejlepší.

Redakce Hlasu Národa

TILBURY, ONT., KANADA:

Drazí v Hlasu Národa,

předně srdečný pozdrav vám všem a pak vám sděluji, že posíláte noviny také moji dceři Aničce, která předplatila noviny mně a sama česky číst neumí; tak jí je neposílejte. Děkuji za vyřízení. Byla jsem na návštěvě u dcery a u syna u vás v Americe. Než jsem se vrátila domů do Kanady, nahromadila se mi spousta pošty. Všechny děti mám ve Spojených státech. Já sama bydlím zde na farmě, máme letos velké sucho, potřebovali bychom deště. Bylo mně už 77 roků a tak se nezlobte, že už to psaní mně tak nejde. Pozdravuji rodinu Pekárkovu a vám všem v redakci posílám též srdečný pozdrav a děkuji za noviny. Přikládám $10.00 na uhrazení novin, které jste posílali mé dceři Aničce. Bud'te s Bohem, s veškerou úctou

Agnes Hrabec

* * *

Milá naše čtenářko,

mnohokráte děkujeme za zaslané peníze, které jste poslala na úhradu novin, které jsme zasílali Vaší dceři Aničce. Děkujeme za upozornění, že noviny posíláme také jí, ačkoliv je objednala jenom pro Vás, již jsme to v expedici opravili. Jsme rádi, že jste se u dětí ve Státech potěšila. Za psaní se neomlouvejte, napsala jste to pěkně. Jen kdyby nám byla šla angličtina tak dobře od ruky, když jsme sem přišli, jako Vám dosud jde ta naše řeč. Snad Vám Pán Bůh pošle trochu toho potřebného deště, však i u nás by potřebovalo zapršet. Bud'te hodně zdráva. Srdečně Vás zdraví

redakce Hlasu Národa

VALLEY CITY, N. DAKOTA:

Vyjádření soustrasti nad úmrtím bratra Dominika Vaňka nám zaslal

Rev. Jaroslav Tománek

Pán Bůh zaplať za zaslané dary tisku:

Čtenář ze San Francisca, Cal., který nechce být jmenován, nám zaslal $50.00 na tiskový fond.

Mrs. Josephine Saba, Brookfield, Ill., $5.00 k uctění památky zemřelého manžela.

Británie oslavuje 25 let kralování Alžběty II.

Londýn. — Nejen chlebem, protestem a stávkami živ je člověk . . . Dnešní hospodářsky neutěšená situace Anglie potřebovala přijít zase jednou na jiné myšlenky. Uvědomit si svou slávu dávnou, svou tradici a oslavit svou starou monarchii, která Británii ztělesňuje. — Minulé pondělí a úterý to udělala. V Londýně se konaly veliké oslavy 25. výročí vstupu Alžběty II. na britský trůn. Sjely se tam hlavy všech států Britského společenství — kromě diktátora Amina z Ugandy, jemuž dali na vědomí, že ho nečekají. Slavnosti začaly děkovnou bohoslužbou ve Westminsterské katedrále a pak průvodem do městské radnice. Americké televizní stanice tam poslaly své reportéry a kameramany, a tak se celá Amerika — a snad i celá západní Evropa podílela na radosti anglických občanů.

Přitom se samozřejmě američtí reportéři vyptávali obyčejných chodců na ulici a mladých lidí v barech, jsou-li pro monarchii či republiku.

Z Londýna víme, že při lidových slavnostech, jímž pak byla královská rodina přítomna, tančily také děti československých uprchlíků v našich národních krojích Českou besedu.

Clevelandský SVU pietně vzpomene světce Jana Nep. Neumanna

FELIX MIKULA:

Už ohlášený "Kulturní večer" (Gwinn Mansion, sobota 18. června 6:30 p.m.) pořádá clevelandská skupina "Svazu pro vědy a umění" vědomě zrovna v předvečer svatořečení prachatického rodáka, biskupa Jana Nepomuckého Neumanna. S tímže vědomím a úmyslem budou předneseny i básně z díla hluboce věřícího básníka Jana Zahradníčka.

* * *

Biskup Jan Nep. Neumann, který bude za jásavého holdu celého světa prohlášen za svatého na svatopetrském náměstí v Římě v neděli 19. června, narodil se v Prachaticích 28. března 1811. Protože jeho otec Filip pocházel z Německa (Obernburg nad Mohanem), mluvilo se v rodině převážně německy. — Po studiích v rodišti, v Českých Budějovicích (školy byly německé) a v Praze zatoužil mladý klerik po širém misionářském poli mezi krajany v USA. — Po strastiplném cestování přistál 2. června 1836 v New Yorku. — Už 25. června byl tamním biskupem vysvěcen na kněze. — Roku 1840 vstoupil do řehole redemptoristů. — 28. března 1852 obdržel biskupské svěcení a stal se čtvrtým biskupem ve Filadelfii. — 5. ledna 1860 vypovědělo jeho šlechetné a hrdinné srdce službu na ulici velkoměsta, když neúmorný arcipastýř pospíchal k svěřeným ovečkám.

* * *

Papež Pius IX. (1846—1878) měl hluboký obdiv pro ušlechtilou osobnost a velké dílo filadelfského biskupa, který už za života činil dojem světce. Proto brzy po jeho smrti začal proces o jeho blahořečení. Důkladný proces potrval téměř sto let. Náš krajan byl prohlášen za blahoslaveného 13. října 1963.

Clevelandský SVU bude 19. června v Římě zastupovat jeho člen p. Václav Hesoun, exulant, pocházející z prachatického kraje. — Pro ostatní členy SVU bude "kulturní večer" 18. června v 6:30 p.m., Gwinn Mansion, chvíli pietního zamyšlení a zvroucnělým pohledem do dálky — nebo spíše do výšky.

COLUMBIA FEDERAL SAVINGS
9101-09 West Cermak Road ● North Riverside, Ill. 60546
A DIVISION OF
LINCOLN FEDERAL SAVINGS & LOAN ASSOCIATION OF BERWYN
Vklady pojištěny do $40,000.00 F.S.L.I.C.
Předměstský telefon 447-7500 Mildred R. Janda, president

Phone: 484-9798
PRAGUE SAUSAGE & DELICATESSEN
Home Made Sausages & Frozen Foods
Hickory Smoked Meats — Fresh Poultry
6312 W. Cermak Road BERWYN, Ill. 60402
Čerstvé domácí uzeniny; importované lahůdky.
Rádi Vás obslouží a na Vaši návštěvu se těší
Jan (John) a Jaroslava FOLTÝN

PŘI PRODEJI A KOUPI DOMU SVĚDOMITĚ A OCHOTNĚ VÁM PORADÍ
VIC TEŠÍNSKÝ
Telefon: 749-4422
Jax Realty
6531 W. Cermak Rd., Berwyn
INVESTICE — PŮJČKY
Dlouhá léta zkušenost

LETEM SVĚTEM

Assen, Holandsko. — V pondělí 23. května skupina teroristů, pocházejících z indonéských ostrovů Jižních Moluk, ozbrojených lehkými kulomety, se zmocnila vesnické školy v Boven-Smilde v Holandsku, kde bylo přítomno 105 dětí a 6 učitelů. Druhá skupina moluckých teroristů se zmocnila o deset mil dále vlaku s 56 cestujícími. Teroristé si podrželi zajaté jako rukojmí; jako podmínky pro jejich propuštění teroristé žádali od holandské vlády propuštění na svobodu skupiny 21 jihomoluckých soudruhů-teroristů, uvězněných v holandských vězeních, jejich společnou přepravu jetem Boeing 747 na bezpečné místo do ciziny, a také nátlak holandské vlády na vládu Indonésie, aby udělila ostrovům Jižních Moluk nezávislost. Jinak hrozili usmrcením držených rukojmí. Holandská vláda prohlásila, že nebude s teroristy jednat, dokud nepropustí na svobodu zajaté školní děti. V Holandsku žije asi 40.000 Jihomolukánců, kteří ve většině nesouhlasí s teroristickými akcemi molukánských extrémistů. Molukánští extrémisté se v minulosti už několikrát pokusili naléhat pomocí teroristických činů na holandskou vládu, aby svým vlivem vynutila nezávislost Jihomoluckých ostrovů. Holandské autority jim však odpověděly, že v této věci nemohou nic dělat, protože už nemají pravomoc nad indonéskými ostrovy, bývalou holandskou kolonií.

V prosinci 1975 dvě skupiny molukánských teroristů držely po dva týdny v zajetí jeden holandský vlak jakož i indonéský konsulát v Amsterodamě; tehdy čtyři rukojmí zahynuli. —V pátek 26. května ráno molukánští teroristé náhle propustili na svobodu 105 dětí, mezi nimiž se rozšířila epidemie nemoci, projevující se zvracením a průjmem; lékaři mají obavy, že 17 dětí onemocnělo na zápal mozkových blan. Podle posledních zpráv se však jejich stav zlepšil. Teroristé si však podrželi nadále ve škole 4 učitele a 56 cestujících vlaku. Holandská vláda jim pohrozila, že armáda podnikne útok na vlak v případě, že by některému ze zajatců bylo ublíženo. Armáda připravila v blízkosti zajatého vlaku ambulance a obrněné vozy. O dopravu potravin pro teroristy i pro zajaté bylo denně pečováno.

Během minulého týdne začalo s teroristy vyjednávat několik jejich rozvážných soukmenovců, bydlících také v Holandsku. Zatím dosáhli jen toho, že teroristé přistoupili na výměnu dvou těhotných žen-cestujících za dvě jiné dobrovolné rukojmí. O dalších podrobnostech se jedná dále.

• • •

Seul. — Asi 2,000 jihokorejských křesťanů protestovalo uvnitř kostelů a 500 na ulici proti rozhodnutí presidenta Cartera, odvolat do pěti let z Jižní Koreje americké vojáky. Ve svém prohlášení uvedli, že odchod amerických vojáků bude pro komunistickou Severní Koreu pobídkou k nové válce proti Jižní Koreji. Carterova administrace se domnívá, že Jižní Korea je dnes vojensky dostatečně silná, aby se sama ubránila proti invazi Severní Koreje. Carter také prohlásil, že v případě potřeby bude Jižní Korea hájena americkými nukleárními zbraněmi. Dosud je u demilitarisované zóny v Jižní Koreji 33,000 amerických vojáků, dohlížejících na zachovávání podmínek příměří. — — Ve středu 25. května maj. gen. John Singlaub opětně předpověděl před kongresním výborem ve Washingtoně, že odchod amerických vojáků z Jižní Koreje — (podle Carterova plánu) — přivodí novou korejskou válku. Tento názor s ním sdílejí také jeho vojenští kolegové i američtí diplomaté v Seulu. Také řekl, že Carterova administrace se nikdy nezeptala amerických vojenských autorit v Jižní Koreji, zda odvolání amerických vojáků z této země je žádoucí či ne. Podle nejnovější zprávy z pondělí 6. června, má být během roku z Jižní Koreje odvoláno 5 tisíc vojáků. (Škoda, že u toho není podmínka odvolat stejný počet sovětských vojáků na př. z ČSR!)

• • •

Lawrenceville, Ga. — Americkým vědcům se podařilo objevit nový, účinný a bezbolestný lék proti vzteklině. Tohoto léku bude moci být užíváno ústy. Pokusy s tímto lékem jsou doposud v laboratorním stadiu, avšak jeho účinnost je také prakticky zkoušena na jednom člověku, který byl nedávno kousnut vzteklým divokým zvířetem. Pomocí tohoto nového léku bude nakonec také možno úplně odstranit vzteklinu i mezi divokými zvířaty.

• • •

Southgate, Ky. — V sobotu 28. května vypukl požár v klubovně Beverly Hills Supper Club v Southgate, Ky., za řekou Ohio naproti Cincinnati, O. Bylo tam přítomno na 5,000 lidí, dychtivých poslechnout si zpěváka Johna Davidsona. V důsledku vzniklé paniky přišly o život desítky přítomných. Z chořelých trosek klubovny bylo do neděle večer vytaženo celkem 172 mrtvol; jsou však obavy, že celkový počet mrtvých by mohl být vyšší. — U Havany na Kubě se zřítilo následkem špatného počasí sovětské letadlo typu Iljušin, které se tam pokoušelo nouzově přistát; přitom zahynulo 66 lidí a dva členi posádky byli kriticky popáleni. V Perském zálivu ztroskotala íránská rybářská lod' na místě, zamořeném žraloky; přitom bylo 20 íránských rybářů sežráno těmito dravými rybami.

• • •

San Francisco. — Lékaři, učitelé, vychovatelé a kněží ve Spojených státech, v Západním Německu a v Anglii stále více varují veřejnost před nebezpečím, které představuje pro nezletilou mládež násilí na televizi. V Kalifornii 22,000 lékařů svědčilo, že násilí na televizi je nebezpečím pro lidské zdraví, avšak soud rozhodl, že podle prvního doplňku U.S. ústavy televize není zodpovědna za škody, jež u lidí způsobí její programy. Ve Spojených státech a jinde dosud převládá v některých kruzích mínění, že násilí na televizi je pro naši společnost zcela neškodné, ba přímo blahodárné, protože je jakousi "jistící záklopkou", která nechává "uniknout nashromážděnou páru" a tak neutralisuje agresivní sklony člověka. Tento názor se opírá o líbivou, ale už prokazatelně nesprávnou freudovskou teorii o sublimaci či náhražkovém uspokojení lidských sklonů. Zkušenost i odborné pokusy poslední doby však dnes ukazují na správnost opačného názoru; pro mladé lidi bez životních zkušeností, bez mravních zásad a ideálů a bez vyvinuté schopnosti kritického hodnocení lidského jednání, je násilí ve filmu či na televizi zhoubné. Mládež se z televize učí jednat násilně a považuje násilí za normální složku lidského života. Když dítě nikdo nevychová k trpělivosti, vytrvalosti a k snášenlivosti, myslí si, že všechno nesnadné se v životě vyřeší násilím. Tak se naše mládež stává, agresivní brutální, bezcitnou, násilnickou, útočnou a nepřátelsky zaměřenou ke všem ostatním lidem, stojícím v cestě jejich vrtochům. Mladí lidé se pokoušejí napodobovat to, co vidí na televizi; proto násilnické scény na televizi nesou velkou část zodpovědnosti za stále rostoucí zločinnost mladých lidí.

V Kalifornii se lékaři zabývali případem čtyř mladíků, kteří zbrutalisovali a znásilnili devítileté děvče; mladíci prohlásili, že pouze konali to, co předtím viděli na televizi. Ze strany amerických rodičů se stále více ozývají protestní hlasy proti televizním programům s násilnými scénami. Stačilo by použít síly amerického veřejného mínění a nekupovat produkty sponsorů těchto násilnických televizních programů, a atmosféra by se brzo "pročistila".

• • •

Washington. — Mluvčí Kongresního rozpočtového úřadu prohlásil, že američtí vojáci už nejsou nutni pro obranu Jižní Koreje, protože Jižní Korea se dovede ubránit proti Severní Koreji sama. Je totiž silnější jak v pozemních silách, tak i v letectvu, v počtu tanků i protitankových řiditelných střel. President Carter slíbil v předvolební kampani i potom, že američtí vojáci budou postupně z Koreje odsunuti. V důsledku toho nyní zbavil generála John Singlauba funkce velitele generálního štábu amerických sil v Jižní Koreji, protože veřejně kritizoval presidentův plán, od-

---

Jára Kohout:

Osvobozené divadlo za války a po válce

V Osvobozeném divadle v Paláci "U Nováků" v Praze ve Vodičkově ulici jsem hrál celkem sedm let. Několik hudebních veseloher docílilo víc než 300 repris. Jak jsem se k tomu dostal?

Do kanceláře Švandova divadla na Smíchově na podzim v roce 1938 přišli ke mně zástupci členstva Osvobozeného divadla Honzl a Šmeral se žádostí, abych převzal personál; dva hlavní herci musí bezpodmínečně ve vší rychlosti zmizet do Ameriky i s Jaroslavem Ježkem. Hned jsem telefonoval Werichovi, abych se dověděl co se děje. Vysvětlil mi, že nemají jiný výběr, nechtějí-li postoupit sál panu Drážnému (který byl majitelem několika biografů) — aby i z Osvobozeného divadla udělal kino. V tom případě by se všichni zaměstnanci Osvobozeného octli na dlažbě. Kdybych prý já měl náladu jít do středu Prahy, že by mně divadlo dali i se všemi herci a technickým personálem. Ve Švand'áku jsem měl 600 sedadel, "U Nováků" jich bylo 1000. Bylo třeba jednat rychle, a tak jsem se rozmýšlel jen do druhého dne. S Voskovcem a Werichem jsme se tehdy sešli v bytě paní Novákové, majitelky domu. Smlouvu vypracoval za ni a vše vyjednával její tajemník Roud Valerián. Přistoupil jsem na to, že jako odstupné Jiřímu Voskovcovi a Janu Werichovi dám hotově 250.000 korun na ruku, a že budu podporovat Janovu matku, která bydlela na Smíchově po dobu nepřítomnosti Voskovce i Wericha. Jiří sám už ale rodiče neměl.

Hoši si kostýmy odvezli do skladu ve Velharticích. Ostatní majetek patřil paní Novákové a té jsem se zavázal platit normální činži. Ta činila 300.000 korun ročně.

Začalo stěhování. Půl roku jsem měl dvě divadla a jeden biograf. Ve Švandově divadle jsme už 6 měsíců hráli "Dceru druhé roty", kterou jsem si napsal a Karel Hašler mně k ní nadělal písničky. Hrál jsem legionáře Jabůrka. V Osvobozeném jsme ihned spustili hudební komedii "Bejvávalo", ve které jsem hrál kontrolora Plašmušku. Jindřich Plachta byl jedním z herců, které jsem převzal, a tudíž hrál za mne ve Švandově divadle kanonýra.

Míti na krku dva ansámbly bylo velké finanční zatížení, i když v obou divadlech byly dobré návštěvy. Pro Honzla, Šmerala, Záhorského a Hannu Vítovou jsem neměl práci, ale musil jsem jim platit gáže, jaké měli u Voskovce a Wericha. Byly pěkné, každý měl 3.000 Kčs měsíčně. Několikrát jsem žádal Honzla, aby režíroval, ale nechtěl. Šmeral mě varoval: "Nežádejte od nás, abychom se objevovali ve vašem souboru, mohl byste míti k vůli nám nepříjemnosti. Nechte nás v klidu! Vyděláte na tom!" — V klidu jsem je tedy nechal, ale platit jsem musel.

Během války jsme toho mnoho nevěděli ani o Voskovcovi, ani o Werichovi. Jednou jsem dostal poštou z Jugoslávie pohled a na něm bylo nakreslené kladívko. Připsáno bylo: "Klepni s tímto kladívkem někoho! Ty víš koho!" — Poznal jsem Werichovo písmo. Potom jsem ty hochy poslouchal za pomoci "churchilek" z Londýnského rozhlasu.

Za války jsem pak chodil jednou měsíčně na Smíchov k paní Werichové do bytu a vždy jsem ji dal v obálce 1700 korun. Říkala mně: "Jen mám strach, aby Jeníček nevstoupil do západní armády. V tom případě bych musela jít do koncentračního tábora. Jinak mě Gestapo vůbec neobtěžuje." Z tohoto chození jsem míval strach. Můj tajemník tam nechtěl nikdy jít. Bál se, že by ho mohl někdo udat.

Když bylo po válce, Jan Werich přiletěl do Prahy. Tlustý herec Franta Černý a já jsme ho vítali na letišti. Jan se hned ke mně hrnul i s otevřenou lahví whisky. Byl jej tam také oficiálně vítat dr. Hofmeister, ale toho si Jan ani nevšimnul. Filmovalo se to pro žurnál, dokonce i to, že mi Werich přivezl z Ameriky kravatu s kohoutky.

Protože tehdy bylo ještě všechno na potravinové lístky a Werichova rodina bydlela v hotelu, chodili k nám na obědy. V Českém Slově z 19. prosince 1945 byl uveřejněn Janův rozhovor s redaktorem a kritikem Trägrem, ve kterém stálo: "Dvojice W—V se do svého dřívějšího stánku "U Nováků" nemíní vrátit. Jednak divadlo patří právoplatně Járovi Kohoutovi, který za války podporoval Werichovu matku a divadlo řádně odkoupil."

Za pár měsíců přiletěl z Ameriky Jiří Voskovec a měli jsme v Osvobozeném divadle program pro obecenstvo v hledišti i pro rádiové vysílání po celé republice s orchestrem Karla Vlacha. To bylo jedinkrát, kdy jsem byl s Voskovcem a Werichem v jedné společné scéně.

Zanedlouho se však v mém divadle, kde jsem stále ještě denně působil, objevila na černé tabuli — (kde se oznamují zkoušky) — vyhláška: "Divadlo Járy Kohouta "U Nováků" se znárodňuje ve prospěch družstva Voskovce a Wericha". Podepsán — ministr školství. A tak jsem přišel o majetek bez náhrady. Bylo nás víc. Chápal jsem to. Pánem a vládcem toho divadla, které přejmenovali na "ABC" — se stal Jan Werich a vládl tam do roku 1961.

volat americká vojska z této země. Američtí důstojníci v činné službě totiž musí povinně hájit politiku své vlády a nesmějí ji veřejně kritizovat.

• • •

Washington. — Korunní princ Saúdské Arábie, který vykonal úřední návštěvu ve Washingtoně, se vyslovil pochvalně o názoru presidenta Cartera, že palestinští uprchlíci mají právo na vlastní zemi. Vyslovil naději, že Spojené státy užijí své mravní i fysické moci k nátlaku na Izrael, aby vrátil všechny arabské země, dobyté v roce 1967 ve válce proti Arabům. Fahd také ujistil presidenta Cartera, že už nedojde k žádnému embargu arabského oleje pro vynucení mírového vyřešení arabsko-izraelského konfliktu.

• • •

Pretoria. — Jihoafrický ministr školství Piet Koornhof oznámil, že Jižní Afrika připravuje plán nového společenského systému, ve kterém černoši, bydlící v "bělošském území", budou mít přímé zastoupení v ústředním vládním orgánu. Tím ale vláda ještě neopouští svou politiku oddělených a nakonec nezávislých černošských území, která zabírají 13 procent celé země, a v nichž žije polovina z 18 milionů jihoafrických černochů. Nakonec však všechny rasy budou mít účast na rozhodování o záležitostech Jihoafrické mnohonárodní a mnohorasové republiky.

• • •

Chicago. — Vědci Chicagské lékařské školy zjistili, že alkohol může vyvolat nemoc cukrovku, anebo zhoršit stav lidí na cukrovku už nemocných. Alkohol totiž brzdí ve slinivce břišní produkci hormonu insulinu, který kontroluje tělesný metabolismus cukru. Následkem zmenšení produkce insulinu se pak cukr hromadí v krvi; vysoký obsah cukru v krvi je příznakem onemocnění na cukrovku. Tělo není schopno strávit cukr bez pomoci insulinu. Proto lékaři doporučují diabetikům, aby se zdržovali pití alkoholických nápojů.

• • •

Los Angeles. — Podle zprávy novin "Los Angeles Times" bylo spoluprací západoněmeckých, britských, francouzských, španělských a holandských firem vyrobeno nové velké, hospodářsky výnosné letadlo pro dopravu osob na krátké a střední vzdálenosti. V tomto letadle typu "Airbus", jehož rychlost je omezená, může letět až 320 lidí. Americká společnost "Eastern Airlines" projevila ochotu vyzkoušet v příštích šesti měsících čtyři modely letadla tohoto typu na lince New York—Miami.

• • •

Džibuti. — Území Afarů a Issaů při Rudém moři obdrží 27. června nezávislost od své koloniální mocnosti Francie; stane se 49. a zároveň nejmenší nezávislou zemí Afriky. Tato horká a pustá země bez přírodního bohatství má rozlohu 8,900 čtverečních mil; žije v ní asi 200 až 250 tisíc nomádských domorodců. Afarové se těžko snášejí s Issay; kromě toho Afarové jsou pokrevními příbuznými Habešanů, zatímco Issaové Somálců. Obě tyto sousední marxistické země, sobě nepřátelské, by chtěly anektovat každá celé území Afarů a Issaů, protože tam leží přístav Džibuti, jediný velký přístav na Rudém moři a jeden z nejdůležitějších přístavů na východoafrickém pobřeží. Addis Abeba je železnicí spojena s Džibuti; jinak není ve spojení s žádným jiným mořským přístavem. Somálsko by však v žádném případě nepřipustilo, aby se Habeš zmocnila tohoto města. Neví se, co se stane, až se toto území Afarů a Issaů stane nezávislým; někteří političtí pozorovatelé se domnívají, že svou novou samostatnost velmi brzy ztratí.

• • •

Brusel. — Křest'ansko-demokratické strany z celého světa — je jich asi 50 — připravily společný manifest, obsahující jejich společné politické zásady. Požadují svobodnou a spravedlivou společnost, založenou na zodpovědnosti a spolupráci každého jednotlivce. Od bohatých průmyslových zemí žádají oběti ve prospěch chudých zemí. Také navrhují založení zvláštního Výboru Organizace spojených národů pro ochranu lidských práv, který by měl mezinárodní pravomoc stíhat země, ve kterých jsou lidská práva porušována.

• • •

Bonn. — Západoněmecké letectvo má též potíže s ptactvem; srazí-li se totiž pták s tryskovým letadlem, způsobí obyčejně letadlu vážné škody. Je-li při srážce pták vtažen do motoru, nebo vniknou-li do motoru kovové součástky, uražené při srážce, může dojít k havárii letadla. Vloni došlo na území Německé spolkové republiky k 91 srážkám vojenských tryskových letadel s ptáky, při čemž vznikly milionové škody a dvě letadla se zřítila. Od roku 1959 se následkem "ptačích srážek" nad západoněmeckým územím zřítilo celkem 16 vojenských tryskových letadel. V Holandsku se právě zkouší nová plastická látka, kterou má být vyztužen trup letadel; vznikne-li v trupu letadla díra následkem srážky s ptáky, tato díra se hned samočinně ucpe.

• • •

Vídeň. — Parasitologové a virologové Vídeňské university zjistili, že někteří nevinně vypadající evropští komáři jsou ve skutečnosti nositeli virusů, které mohou způsobit velmi nebezpečné různé tropické horečky, zánět mozkových blan, a dokonce i prudký zánět plic. Tyto virusy byly pravděpodobně přeneseny z tropických zemí stěhovavými ptáky. Neví se, proč v Evropě doposud nedošlo k žádné epidemii těchto tropických nemocí, avšak jsou obavy, že by k nim jednou mohlo dojít. K týmž závěrům už dříve dospěli také českoslovenští a západoněmečtí virologové.

• • •

Bonn. — Podle publikace "Globus" následujících deset předních průmyslových zemí bylo v roce 1975 největšími spotřebiteli primárních zdrojů energie. Odvozené zdroje energie, jako je například elektrický proud, zde uvedeny nejsou. Spotřeba energie je převedena na tuny kamenného uhlí; (ty jsou vzaty za jednotky spotřebované energie). V závorce je pak uvedeno, kolik procent zemního oleje každá země užila jako zdroje energie: 1. Spojené státy 2,506 milionů tun (44% poskytl zemní olej); 2. Sovětský svaz 1,481 milionů tun (36%); komunistická Čína 559 milionů tun (14%); 4. Japonsko 491 milionů tun (70%); 5. Německá spolková republika 348 milionů tun (53%); 6. Kanada 302 milionů tun (39%); 7. Británie 294 milionů tun (45%); 8. Francie 244 milionů tun (65%); 9. Itálie 199 milionů tun (69%); 10. Holandsko 103 milionů tun. (49%). — Spojené státy, které mají 5.3 procent světového obyvatelstva, měly v uvedeném roce 28 procent celosvětové spotřeby primárních zdrojů energie. — Je tomu asi tak, jakoby jeden z deseti synů v rodině spotřeboval mnohem více jídla, než ostatních devět. Avšak i v rodině nikdo proti takové "chuti k jídlu" velkého bratra-jedlíka ničeho nenamítá, když udělá práci za devět. A Spojené státy skutečně — (často ovšem i zbytečně) — pomáhají kde komu, jen ne tam, kde by pomáhat měly. Dnes je téměř zbytečné udržovat při životě na příklad Organizaci spojených národů, prodávat na úvěr dodnes nám vše dluhujícím Sovětům a přitom oddalovat řešení naléhavých domácích problémů, jako je např. zavedení všeobecného nemocenského a úrazového pojištění.

• • •

Džakarta. — Souostroví Jižních Moluk, sestávající z 15 větších a tisíce malých ostrovů, na kterých žije asi milion obyvatel, toužily od samotného začátku po nezávislosti od Indonésie, k níž byly proti své vůli připojeny bývalou holandskou koloniální mocí. V roce 1951 se vzbouřily proti centrální vládě v Džakartě. Indonéská armáda však tuto vzpouru snadno potlačila, když předtím indonéské letectvo srovnalo se zemí hlavní město Jižních Moluk Ambon. Molučané si stěžují, že všechna důležitější administrativní místa na jejich ostrovech jsou svěřována Indonésanům z Jávy či Bornea, že na Molukách mají veškerý obchod v rukou mohamedánští Indonésané — (Molukánci jsou křest'ané) — a Číňané, že Moluky jsou indonéskou vládou hospodářsky zanedbávany a vyssávány, a že soudy vždy straní Indonésanům z pouhého zaujetí proti Molučanům. Celá Indonésie má dnes na 135 milionů obyvatel, z nichž jich 80 milionů žije na ostrově Jávě, velkém asi jako dnešní Československo, a o něco menším než je stát Illinois. — Představme si malé Československo s 80 miliony obyvateli! Indonézané z Jávy, aby se mohli užívit, bud' musí někam emigrovat, nebo se nenarodit.

Světově známý most "Golden Gate" v San Francisku je vyhledávaný turisty a sebevrahy

San Francisco. — Světoznámý most "Golden Gate" je od svého zbudování před 40 roky hledanou turistickou atrakcí; zároveň však se stal smutně proslulým proto, že sebevrahové ho užívají ke skončení svého života seskokem do vody — do hlobky 200 stop. Podle úředních údajů tam doposud spáchalo sebevraždu 608 lidí a devět osob přežilo seskok do vody; má se však za to, že ve skutečnosti tam ještě mnozí jiní skončili svůj život tajně, aniž je kdo viděl.

V pondělí 30. května na Den zdobení hrobů tam u příležitosti 40. výročí otevření tohoto mostu demonstrovalo asi 400 osob, požadujících, aby na mostě "Golden Gate" bylo zbudováno zábradlí, kterým by se znemožňovalo, či aspoň stížilo provádění sebevražedných úmyslů. Toto ochranné zábradlí by však stálo asi 3 miliony dolarů, které městská pokladna nemá.

I třetí tajemník čs. vyslanectví v Římě musí psát proti Chartě 77

Italský katolický čtrnáctideník "Il Regno", přinášející aktuality ze světa náboženství, má též vyhrazenou část dopisům čtenářů, na které okamžitě odpovídá. V letošním 7. čísle otiskuje dopis pana Milana Jelínka, třetího sekretáře čs. vyslanectví v Římě. Aspoň jeho začátek stojí za přečtení, a tak přinášíme našim čtenářům jeho překlad.

* * *

Drahý otče Filippi,

především bych rád upozornil, že od té doby, co jsem přišel do Vaší krásné země, patřím k nejvěrnějším čtenářům Vašeho časopisu. Sleduji se živým zájmem otázky a cíle, které řešíte a prosazujete ve svém listě. Oceňuji Vaši nestrannost a čestnost.

Po těchto úvodních slovech uznání a chvály hned zvoní na poplach proti podpoře signatářům "Charty 77", kterou časopis propaguje. Projevuje nesouhlas s předmluvou k Chartě 77, kterou "Il Regno" otiskl a pan Jelínek to říká takhle:

Problém, který vám předkládám, pokládejte spíše za mou osobní, neoficiální připomínku. Nemám v úmyslu polemizovat o rozporech mezi domnělými lidskými a sociálními hodnotami, které vyhlašuje Charta 77, a skutečnými politickými cíly, skrývajícími se za touto akcí. Raději se chci držet faktů a proto vás upozorňuji, že vaše tvrzení, uveřejněné v předmluvě k textu Charty 77, jsou mylná. Podotýkám, že mezi těmi, kdo podepsali Chartu, nejsou představitelé náboženských vyznání, jak jste vy napsali. Představitelé všech církví v Československu se naopak od Charty distancovali.

K dopisu je pak připojeno prohlášení katolických biskupů, otištěné v Rudém právu z 15. ledna 1977.

* * *

Redakce časopisu "Il Regno" na tento dopis odpovídá takto: "Bereme na vědomí laskavé upozornění pana Milana Jelínka. Své informace jsme čerpali z pramenů, které pokládáme za dobře informované. Byly to "Paese Sera" z 15. ledna, a L'Unità, orgán italské komunistické strany z 13. ledna. Oba listy výslovně uvedly náboženské představitele mezi těmi, kdo podepsali Chartu. Pokud jde o prohlášení českých biskupů ze 14. ledna a slovenských ze 17. ledna, podle informace Italského střediska pro východoevropská studia, toto prohlášení bylo vydáno na rozkaz ministra, jak vyplývá z připojené dokumentace. Tento "rozkaz" není sice přímo dokumentován, ale biskupská prohlášení je jistě třeba číst a chápat v souvislosti s poměry církve v Československu. Ze zprávy Katolické tiskové kanceláře Kippa z 24. března např. vyplývá, že toto prohlášení je naprosto vymyšlené a podvržené. Slovenští biskupové se o něm dověděli teprve z časopisu "Katolické noviny", který otiskl toto údajné prohlášení bez jejich vědomí 23. ledna t.r. Účelem této falsifikace bylo oklamat slovenské katolíky a československé i světové veřejné mínění. Jeho skutečným autorem je kanovník Navrátil, člen slovenského parlamentu a vedoucí slovenské sekce hnutí "Pacem in terris". Státní tajemník pro církevní záležitosti Vaněk pověřil kanovníka Navrátila, aby navázal styky s biskupy, a aby tito při vládní recepci, pořádané na počest představitelů různých náboženských vyznání, učinili prohlášení v duchu toho, co tvrdí vláda. Biskupové ale o tom nechtěli ani slyšet a proto kanovník Navrátil sestavil a vydal prohlášení o své vlastní újmě.

HODLÁTE SE STÁT PANEM DOMÁCÍM?
PRODÁVÁTE SVŮJ DŮM ČI LOT?
CHRISTIE'S REAL ESTATE
VÁM SVĚDOMITĚ POSLOUŽÍ.
26th STREET AREA — SOUTHWEST SUBURBAN
SALES — APPRAISALS — MORTGAGE
3617 W. 26th St., Chicago, Ill. 60623 Phone 277-7800
Kristina Moysiyakha — Alexandra Moysiyakha-Lala
Brokers

SPORT

I. LIGA KOPANÉ
V ČESKOSLOVENSKU

29. kolo —

BRNO—SLAVIA 2:2

Branky: Jarůšek zacentroval Kotáskovi a ten zblízka překonal brankáře Slavie Zlámala. J. Svoboda ideálně přihrál na nabíhajícího Došku a Kroupu, z nichž Kroupa přehodil Zlámala — 2:0. P. Herda kopal asi ze 40 metrů přímý kop, načechral míč do velkého vápna a nabíhající Jebavý jej hlavou dot'ukl do brněnské sítě. Fr. Veselý proběhl nikým neohrožován, přihrál P. Herdovi a ten vyrovnal.

SPARTA—VSS KOŠICE 3:0

Branky: Vdovjak kopal roh, na míč naběhl Čermák, prudká rána se odrazila od břevna na hlavičku Vejnara a bylo to 1:0. Vejnar vyhrál u rohového praporku souboj se svým strážcem Juhászem, odcentroval a Čermák zvýšil na 2:0. Čermák rozehrál trestný kop nakrátko Buškovi, ten vystřelil do zdi košických hráčů, míč se odrazil k Caudrovi, jehož rána z 25 metrů do šibenice znamenala 3:0.

TRNAVA—BOHEMIANS 1:0

Branka: Bad'urovi se podařilo prokličkovat obranu Bohemians, přelstil i brankáře a dal gól, který s největší pravděpodobností bude znamenat udržení v I. lize.

LOK. KOŠICE—DUKLA 4:1

Branky: Žitnár utekl po pravé straně, jeho centr před branku nikdo neodvrátil a tam zcela volný Ujhely vstřelil první gól. Dobrovič utekl, našel volného Ujhelyho, ten objevil Józsu, který zavěsil — 2:0. Józsův trestný kop ze 30 metrů pod břevno — 3:0. Dukla se osmělila a z jedné z mála akcí skončila přesná Vízkova střela v rohu branky — 3:1. Józsův trestný kop, opět z dálky a opět k tyči — 4:1.

FRÝDEK-MÍSTEK—TEPLICE 1:1

Branky: Pokluda dostal chytrou přihrávku do běhu a přesnou ranou překonal vybíhajícího brankáře domácích — 0:1. Z dálky vypálil Mrázek, brankář Teplic Sedláček stačil míč vyrazit jen před sebe, Marchevský ho okamžitě napálil do sítě — 1:1.

PLZEŇ—INTER 2:1

Branky: Levický po přihrávce Bajzy zajistil Interu vedení 1:0. Po přesné přihrávce Stanislav Štrunc (35 let) vyrovnal a zároveň svou stou ligovou brankou se zapsal do Klubu kanonýrů. Jelínek po přihrávce oslavence Štrunce se postaral o vítězství domácího mužstva.

ŽILINA—OSTRAVA 2:0

Branky: V utkání v němž o nic nešlo dali v prvním poločase góly Frič a Rusnák.

SLOVAN—TRENČÍN 3:3

Branky: Centr Pivarníka proměnil Kováč hlavou a Slovan vedl 1:0. Sokol kopal trestný kop, našel volného Ančice a bylo vyrovnáno. Ančic vyhrál hlavičkový souboj, využil zaváhání brankáře Matuly a Trenčín vedl 2:1. Rychlý Kovacs zvýšil na 1:3. Krištof hlavou snížil na 2:3. Pět minut před koncem vyrovnal Pivarník.

Tabulka po 29. kole

1.	Dukla Praha	57:32	40
2.	Slavia Praha	51:32	36
3.	Inter Bratislava	52:34	36
4.	Brno	47:37	35
5.	Lok. Košice	56:57	31
6.	Slov. Bratislava	44:35	29
7.	Plzeň	38:37	29
8.	Žilina	38:40	29
9.	Trenčín	41:46	29
10.	Ostrava	34:33	28
11.	Sparta Praha	40:42	28
12.	Bohem. Praha	29:32	27
13.	Teplice	42:46	26
14.	Trnava	24:45	25
15.	Frýdek-Místek	34:44	23
16.	VSS Košice	33:68	13

Předposlední ligové kolo rozhodlo o tom, že po jedenácti letech se stává mistrem Dukla Praha. Jen teorie hovoří o záchraně Frýdku-Místku.

II. liga kopaná
V ČESKOSLOVENSKU

Jablonec—Pov. Bystrica 2:1
Vlašim—Kladno 0:2
Prešov—Třinec 5:1
Bohumín—Příbram 2:2
Bardejov—Martin 1:1
Děčín—Michalovce 2:2
Dukla B. Bystrica—RH Bratislava 2:0
Nitra—Vítkovice 2:1

Prvních sedm týmů v tabulce

1.	Prešov	58:19	46
2.	Du. B. Bystrica	53:17	44
3.	Jablonec	45:28	34
4.	Bohumín	37:23	33
5.	Třinec	36:31	32
6.	Příbram	36:32	31
7.	Kladno	34:30	30

★

Československo—Švýcarsko 4:0

Na stadiónu Dynama České Budějovice nastoupili čs. fotbaloví reprezentanti do 21 let ke svému druhému utkání VI. kvalifikační skupiny ME. V prvním utkání Švýcarsko ve vlastním prostředí porazilo Skotsko 2:0, zatímco čs. tým s tímto soupeřem v Plzni pouze remizoval. Vítězství čs. mužstva bylo naprosto zasloužené, podalo skutečně velmi dobrý a kolektivní výkon. Oba starší hráči v týmu (mohou hrát dva fotbalisté přes 21 let), Ondruš a Józsa, svým přehledem a technickou i taktickou vyspělostí dobře dirigovali své mladší spoluhráče, kteří bojovali do úpadku, protože jen vítězství mohlo uchovat naději na postup čs. celku.

★

KOPANÁ VE SVĚTĚ

Kvalifikace pro MS 1978 v Argentině:

Lucembursko—Finsko 0:1, Bulharsko—Irsko 2:1, Mad'arsko—Řecko 3:0. Tímto vítězstvím mad'arští fotbalisté postoupili a nyní na ně čeká vítěz třetí jihoamerické kvalifikace.

PMEZ

FC Liverpool—Borrusia Mönchengladbach 3:1

Na olympijském stadiónu v Římě se hrálo finále Poháru mistrů evropských zemí. V hledišti bylo 57.000 diváků. Po Manchesteru United, který v roce 1968 porazil v Londýně Benficu Lisabon 4:1 po prodloužení, se stal mistrem Anglie FC Liverpool vítěz drahocenného PMEZ. V 28. minutě Heighway našel svým přesným pasem nabíhajícího McDermotta a ten překonal poprvé bezmocného brankáře Borrusie Kneiba. Předtím měli západní Němci dvakrát smůlu: ve 22. min. prošel nezadržitelně tank Bonhoff a nastřelil jen tyč, dvě minuty nato se zranil tahoun Wimmer, což byla ztráta víc než zjevná. Chyba Neala (50. min.) a malý Dán Simonssen v dresu Borrussie nezadržitelně skóroval z dálky a z těžkého úhlu. Tentýž hráč měl o minutu později další šanci, jeho hlavička šla těsně vedle. Smithova hlavička (64. min.) byla naopak přesná — 2:1. V závěrečném náporu fauloval Vogts (82. min.) Keegana a Neal nařízenou penaltu jistě proměnil — 3:1. Výsledek zcela jasně odpovídá poměru sil. Poraženým zklamal útok, chyběl zraněný Wimmer, slabě hrál Stielike, vidět nebyl Heynckes, obrana nebyla pozorná. Fotbalisté z města Beatles byli draví, v osobních soubojích nesmlouvaví a patřičně drzí.

PŘÁTELSKÉ ZÁPASY:

Švýcarsko—Československo 1:0

V 65. min. poslal trenér Vonlanthen na hřiště Kudi Müllera, nejstaršího hráče švýcarské jedenáctky. Za pět minut dostal přesný centr od Demarmelse a pohotovou střelou dal jediný, ale rozhodující gól. Dobiáš musí zpytovat svědomí, proč mu Demarmels utekl. Domácí vyhráli zaslouženě, zejména proto, že měli srdce, vůli a bojovali do posledního dechu. Čs. tým prohrál třetí zápas po sobě, relativně nejslabší. Všichni čs. hráči měli maximální snahu, ale skutečný efekt se vytratil. Bojoval Nehoda, Petráš měl jen několik nepatrných minut a Masný nebyl vůbec vidět. Ze zálohy toho hodně naběhal Kozák, po přestávce se rozehrál Pollák. Z obrany byl nejlepší Dvořák a Michalík gól zblízka nemohl rozhodně chytit.

Sestava: Michalík (Ostrava) — Pivarník (Slovan) od 46. min. Pauřík (Slavia), Dobiáš (Trnava), Dvořák (Dukla), Gögh (Slovan) — Pollák (VSS Košice), Kozák (Lok. Košice), Panenka (Bohemians) od 46. min. Gajdůšek (Dukla) — Masný (Slovan), Nehoda (Dukla), Petráš (Inter) od 77. min. Štambachr (Dukla). 10.000 diváků.

Československo—Rakousko 0:0

Páté utkání jarní série hrálo Československo po 16 letech mezistátně opět v Ostravě. Tak jako před dvěma lety ve Vídni se opakovala remíza 0:0. Čs. hráči měli od prvních chvil převahu, udávali hře tón celých 90 minut, ale útočná řada zklamala. Rakušané znamenitě bránili a přitom měli značnou dávku štěstí při dvojím nastřelení břevna jejich branky. Michalík byl bez kazu, doma je jistý a v pohodě. Obstála staronová dvojice stoperů, Gögh byl bojovný jako vždy a Svoboda hrál od podlahy. Slabinou zůstala záloha i útok. Sestava: Michalík — J. Svoboda (Brno) od 57. min. Dobiáš, Samek, Dvořák (oba Dukla), Gögh — Kozák, Pollák, Gajdůšek — Vízek (Dukla), Nehoda od 46. min. Šajánek, Mráz (oba Inter).

Švédsko—Norsko 1:0, Argentina—Polsko 3:1, Itálie—Feyenoord Rotterdam 3:1, Norsko—Dánsko 0:2, Japonsko—I. FC Köln 1:0, Tallares Cordoba (Argentina)—Polsko 1:0, New York Cosmos—Lazio Řím 2:3.

Mistrovství Británie: Wales—Skotsko 0:0, Anglie—Sev. Irsko 2:1, Wales—Anglie 1:0, Skotsko—Sev. Irsko 3:0.

Dorostenecký turnaj UEFA se stal kořistí mladých fotbalistů Belgie, ve finále vyhráli nad Bulharskem 2:1, třetí skončil SSSR, když porazil NSR 7:2.

I. FC Köln vyhrál Pohár NSR. V opakovaném utkání v Hannoveru zvítězil nad Herthou Záp. Berlín 1:0. Rozhodující gól vstřelil Dieter Müller.

Zápasem Everton—Newcastle United 2:0 skončila definitivně anglická liga kopané. Mistrem se stal tým FC Liverpool s 57 body před Manchester City 56 bodů.

* * *

Rudolf Vytlačil měl 9. února pětašedesát a 3. června náhle zemřel jako fotbalový hrdina, který dovedl čs. národní tým k dvěma prvním velkým poválečným úspěchům — stříbrné medaili na MS v Chile a 2. místu na OH v Tokiu. Jako trenér prošel několika oddíly, ale vždy byl věrným slávistou. Sklízel úspěchy nejen v Československu, ale i v Levski Sofia, u bulharského národního týmu, v Rapidu Vídeň. Říkali, že byl mužem štěstěny, fotbalovým čarodějem, ale znal, věděl a měl neopakovatelný přístup k lidem. POK

„Paní Marino, tuhle přední vlnu mi prosím Vás, předě lejte."

„Mileráda, ale proč? Vždyť Vám tolik sluší!",

„Naše sousedka má teď tentýž účes a manžel ji začíná zdravit..."

Gu.4-1118
MARINA'S
BEAUTY SALON
Home of the finest permanent waving
Visit Marina's new salon - formerly at 26th St & Hamlin.
6234 Cermak Rd., Berwyn, Ill.

LETOŠNÍ
XIV. SLET
AMERICKÉHO SOKOLSTVA
BUDE
22.—26. ČERVNA 1977
NA STADIÓNU MORTON-WEST
V BERWYNU, ILLINOIS

Domácí český chléb, Moravské koláče, rohlíky, housky, dorty, tvarohový a makový závin, jablečný štrúdl a čajové pečivo.
MINARIK'S BAKERY
Finest Czech Pastries and Cookies
We Specialize in Party and Wedding Cakes
5832 West Cermak Road, Cicero, Illinois 60650
OLympic 2-2854
Možno objednat telefonem; laskavá a rychlá obsluha česky i anglicky.

● ZPRÁVA ZE SPARTY A.B.A. CHICAGO

V neděli 12. května hraje Sparta doma poslední osmé ligové utkání s mužstvem Wisly (Poláci). Wisla zatím ještě neprohrála, a tak bude pro Spartu opravdu těžkým soupeřem. I přesto chce Sparta uhrát ten nejlepší výsledek a je rozhodnuta udělat proto vše. Na Morton West nastoupí nejdříve rezervy od 1 hod. odpoledne a první týmy začnou ve 3 hod. odpoledne.

POK

Náš sportovní zpravodaj PETR HORÁK hlásí:

V ČESKOSLOVENSKU SE ZASE LŽE

Postoj československého a sovětského tisku k pražské ostudě na nedávném mistrovství Evropy ve sportovní gymnastice žen nás nutí, abychom se k případu vrátili. Co se vlastně v Praze stalo? Při finálové soutěži v přeskoku přes koně zvládla olympijská vítězka, Rumunka Nadia Comaneciová, své cviky perfektně, a byla rozhodčími spravedlivě označena za vítězku před sovětskou reprezentantkou Kimovou. Sovětská výprava však ve spolupráci s některými rozhodčími začala svou dobře známou zákulisní činnost, a prosadila, že Kimová byla nejprve dána na 1. místo spolu s Comaneciovou, a potom dokonce Comaneciová posunuta až na místo druhé, což nakonec také zůstalo. Tvrzení Sovětů se opíralo o skutečnost, že skoky Kimové byly novátorské a obtížnější, než skoky Comaneciové. Objektivně ovšem Comaneciové původní první místo právem patřilo, protože její cviky byly provedeny perfektně, zatímco Kimová nebyla nejpřesnější. Sovětům se zákulisně a nepoctivě nakonec podařilo prosadit svou. Pomohli jim přitom servilní čeští pořadatelé, zcela věrně podle rčení — poturčenci horší Turka. Rumuni se zachovali nesmírně odvážně a vytvořili vlastně určitý precedent ve sportovních vztazích mezi jednotlivými zeměmi násilně monolitního sovětského bloku. Na protest proti nepoctivosti Sovětů, pořadatelů a rozhodčích nedokončili soutěž a vrátili se do Rumunska. Tam po příjezdu učinila Comaneciová své dnes už proslulé prohlášení, podle něhož byla od dětství vedena k poctivosti jako nejcennější vlastnosti, a našla ji pošlapanou na evropském šampionátu v Praze. Československé orgány byly zaplaveny dopisy od československých občanů, kteří si mnohé domysleli, ačkoli čs. tisk původně mlčel, anebo podle svého zvyku zalhal. Dva dny poté, co případ objektivně ventilovaly světové agentury, čs. tisk uvedl, že vedoucí rumunské delegace nepodal vysvětlení, proč odvolal rumunské závodnice ze šampionátu! Ve skutečnosti Rumuni oficiálně protestovali, jejich protest však byl "poturčenci" zamítnut. Čs. tisk patrně doufal, že touto lží má vše odbyté. Pro záplavu dopisů však musel "Čs. sport" přece jen podat nějaké vysvětlení. Vysvětlení bylo — jak jinak — opět lež. Důvod odstoupení Rumunů ze závodu prý nikdo nepochopil(!!!), a kolem celé události jsou jen dohady. Jediný seriózní rozbor případu prý podal sovětský předseda Federace sportovní gymnastiky, tedy ve skutečnosti muž, jenž se snad nejvíc zasloužil o podvod v zákulisí, J. Titov. "Rozbor" však přinesl na světlo přece jen určitá další důležitá fakta. Rumuni neprotestovali v případě přeskoku přes koně poprvé, Sověti svým vlivem dokázali poškodit skvělé rumunské reprezentantky ve prospěch sovětských již předtím. Dosáhli tak například snížení známky Rumunky Ungureanuové na bradlech natolik, že neobsadila v celkové klasifikaci 2. místo za svou krajankou Comaneciovou, ale až čtvrté ještě za Sovětkami Muchinovou a Kimovou. Čs. tisk svedl nakonec celou aféru na omyl na výsledkové tabuli, kde se prý Comaneciová objevila původně na 1. místě v přeskoku přes koně nedopatřením. Prozradil se však stejně, když tvrdil, že kompjútr pracoval spolehlivě, avšak dostal ke zpracování známky původní a nikoli opravené. Podvod prokázaný nad slunce jasněji! Sovětský svaz byl samozřejmě ještě drzejší. V "Sovětské sportu" vyšel komentář, podle něhož na šampionátu k diskriminaci Rumunek vůbec nedošlo. Za nehorázné chování jsou naopak napadány rumunské reprezentantky a rumunští vedoucí... Co k tomu dodat? Drzost Sovětů při podvodech při sportovních světových soutěžích už přerůstá všechny meze. Historie poví, že Československo se v případě pražského šampionátu zachovalo nepoctivě, servilně a zbaběle, zatímco Rumunsko statečně. Západ se choval jak si za poslední léta zvykl v politice vůči Sovětům. Mlčel. Vzpomněl jsem přitom některých politických a dokonce i náboženských amerických kruhů, jež se ozývají ze strachu z následků proti pevnějšímu postoji vůči Sovětům například při jednání SALT. Sověti si dnes ve světě počínají na sportovním poli hůř, než Němci při růstu Hitlerovy moci. Zbabělost a zrada Západu tehdy vedla k Mnichovu a k druhé světové válce. Někteří dnešní západní novináři i činitelé si však i po těchto zkušenostech neuvědomují, že zlu je třeba čelit, a že s jídlem naopak roste chuť.

* * *

INDIANAPOLIS:

Největší sportovní událostí posledního květnového víkendu byl ve Spojených státech slavný automobilový závod v Indianapolis. Už počtvrté v něm zvítězil 42letý Američan Foyt z Texasu. Žádnému z jeho předchůdců ani současníků se to dosud nepodařilo. Foyt vyhrál v Indianapolis naposled v roce 1967. Tentokrát navíc dosáhl na trati dlouhé 500 mil průměrné rychlosti 260 kilometrů za hodinu, a přiblížil se tak rekordnímu průměru Marka Donohue z roku 1972. Téměř celý závod vedl Gordon Johncock z Arizony, vítěz z roku 1973. V závěru však motor jeho vozu vypověděl službu, a nestárnoucí Foyt si jel pro bezpečné vítězství. Když se po závodě ptali novináři Foyta, zda se po svém velkém úspěchu nevzdá závodní kariéry, Foyt odpověděl, že se příští rok pokusí vyhrát Indianapolis popáté. Pojede však na novém voze, protože jeho Coyote-Foyt se nyní postěhuje do indianapoliského muzea. Druhé místo obsadil 29letý bývalý učitel Tom Sneva ze státu Washington, který přežil velmi těžkou havárii, jež ho postihla v Indianapolis před dvěma lety.

Třetí projel cílem v Indianapolis dvojnásobný vítěz tohoto závodu, Al Unser ze státu Nové Mexiko. Plný počet kol, 200, a tudíž také plných 500 mil však ujeli pouze Foyt a Sneva.

V Indianapolis tradičně kralují téměř výhradně američtí automobiloví závodníci. Nejlepším letošním cizincem byl Kanad'an Cliff Hucul, který však obsadil až 22. místo. O štěstí se letos vážně pokoušel známý Švýcar Clay Reggazoni; po 25. kolech však musel vzdát, poněvadž z jeho vozu unikal benzin. Kuriozitou letošního ročníku závodu v Indianapolis byla účast první ženy v historii. 39letá Janet Guthrie z New Yorku při tréninku úspěšně překonala limit, který ji opravňoval k startu v závodě, tam však pro poruchu musela odstoupit ve 27. kole. Janet po závodě prohlásila, že jedna vlaštovka jaro nedělá, a že bude příští rok na startovní čáře v Indianapolis znovu.

Odbočka Čs. národní rady americké "Západní předměstí"

srdečně zve na

ČLENSKOU SCHŮZI

ve středu 15. června 1977 v 7:30 hod. večer v budově Mid America Federal, 5900 W. Cermak Rd., Cicero, Illinois.

Program:

1. Projednání úředních záležitostí odbočky a zpráva o činnosti ústředí ČSNRA.

2. Kulturní část programu schůze: členka odbočky prof. Olga Svejkovská promluví o exponátech výstavy "Treasures of Tutankhamun", která je již po několik týdnů středem pozornosti chicagského obyvatelstva, vylíčí okolnosti, které vedly k objevení hrobky egyptského krále — a svůj výklad doplní promítnutím krásných barevných diapositivů.

Pozvete na naši schůzi i své přátele! Těšíme se na vaši i jejich účast.

Vlasta Vrázová, předsedkyně
Marie Langová, tajemnice

PIKNIK ČŽNR

Po velkém úspěchu loňského pikniku bude Československá ženská Národní rada v exilu pořádat i letošní piknik na oblíbené "farmě" u manželů Ferjenčíkových, Crawford Road, Wadsworth, Illinois a sice v neděli, 12. června 1977.

Členy ČŽNR pro vás opět připraví výborné občerstvení a proto nevařte doma nedělní oběd, ale udělejte si výlet na farmu a přijed'te si pochutnat na piknikových specialitách našich žen. Na jídelníčku budou opékané špekáčky, párky a debrecínky, hamburgers, k občerstvení lahodné chlazené nápoje a limonády a samozřejmě výtečné domácí pečivo a koláče ke kávě. Během odpoledne budou též vylosovány pěkné ceny v tombole.

Vzhledem k velkému zájmu a pro zpestření dne předvedou ve 2 hodiny odpoledne trénovaní jezdci drezuru krásných lipizánských koní. Návštěvníci pikniku budou mít skutečně neobvyklou příležitost shlédnout zblízka nádherná zvířata, vychovaná a pěstovaná na této farmě.

Piknik je pořádán na privátním pozemku a proto, pokud možno, přineste skládací židle a stolky.

Pořádající výbor vás všechny upřímně zve na tento výlet na farmu 12. června a doufá, že i letos podpoříte ČŽNR svou hojnou návštěvou. Začátek je v 11 hodin dopoledne a konec za soumraku. Bližší informace obdržíte na tel. TO 3-9871.

—vr—

Z ČESKOSLOVENSKA
boty pro muže
široké (EEE)
též krásné papuče, pantofle,
pracovní obuv

MACH SHOE DEPT.
3720 WEST 26TH STREET
CHICAGO, ILL. 60623

PŘI KOUPI A PRODEJI MAJETKU
VÁM NEJLÉPE POMŮŽE A PORADÍ
. MARUŠKA ŠMELHAUSOVÁ
u FIRMY PAV-HANSON REALTY, INC
6608 WEST CERMAK ROAD, BERWYN
SPOLEHLIVÁ SLUŽBA A
MNOHOLETÁ ZKUŠENOST
Též služby PŘEKLADATELSKÉ
u soudu, doklady, formuláře
(zejména Americké Občanství)
VOLEJTE: 795-7100

21.
ČESKOSLOVENSKÝ DEN
MANIFESTACE ZA SVOBODU
Neděle
19. června
1977
Wozniakova zahrada
2530 So. Blue Island Ave.
Chicago
Sava Rokyta

Kdo můžete, pojeďte s námi do Lidic

Letos je tento zájezd uspořádán Organizací čs. spolků ve Velkém Chicagu společně s Oblastním výborem ČSNRA v Chicagu. Do amerických Lidic se jede tuto sobotu, 11. června 1977 od Čihákovy cestovní kanceláře (Čihák World Travel, 6302 W. Čermák Rd., Berwyn, Ill.), kde je stanoviště společného autobusu. Cena okružní jízdenky je $2.50. Autobus vyjede ve 2 hod. odpol. a vrátí se v 6:30 hod. večer. Pro reservaci míst volejte úřadovnu ČSNRA, 2137 S. Lombard Ave., Room 202, Cicero; tel.: 656-1117.

U pomníku promluví rodák z lidického kraje, býv. poslanec čs. parlamentu Čeněk Torn česky, a anglický projev bude mít Roderick Gorman, česko-amer. spisovatel a překladatel. Věra Rokničová přednese vhodnou báseň a Otec Vojtěch Vít se u pomníku pomodlí za lidické oběti. — Po skončení pietní vzpomínky účastníci zájezdu pak společně povečeří v restauraci White Fence Farm. (Cena večeře je zvlášť.) Zájemci, kteří by chtěli jet do Lidic svým vlastním autem a neznají tam cestu, nechť se laskavě informují v úřadovně ČSNRA, anebo přijedou před Čihákovu cestovní kancelář před 2 hod. odpoledne. Pojeďte všichni, kdo můžete.

Pořadatelé

JOSEF V. TOMÁNEK:

K POŽEHNANÉMU SŇATKU

Panu dr. BASILU LUCÁKOVI a jeho vyvolené, slečně ZUZANĚ LEBEDOVÉ, medičce, k sňatku, jemuž požehnal dp. A. Vyoral dne 4. června 1977 v chrámu Panny Marie Karmelské v Astorii, New York.

* * *

Proud větru jemně zpívá u cest, nad nivami,
a v sadech rozkvetlých nám pějí slavíci,
slunce ohnivé pozlatilo Boži chrámy,
a písní povzbudí se čeští poutníci.

Když v chrámu hoří věčné lampy světlo zlaté,
v němž klaníme se Nejsvětější Trojici,
před knězem do smrti si věrnost přisaháte,
Duch svatý povzbudil Vám duše věřící.

Před Bohem srdce svá jste věrnou láskou spjali,
nesmírná radost z Vašich očí zářila,
když varhany a pěvci píseň zajásali,
na lících rděla se Vám růže spanilá.

Když zvony Anděl Páně zvučně vyzvánějí,
kruh přátel s Vámi sedá k šťastné hostině,
při plných stolech krásně české písně znějí,
na starou vlast si vzpomínáte při víně.

Už mnoho roků moře od vlasti Vás dělí,
Vy jste však stále věrni řeči zděděné,
nechť Anděl strážný při Vás kráčí život celý
a sto let ať Vám kvete štěstí vysněné.

(New York, 4. VI. 1977)

80

SRDEČNÉ BLAHOPŘÁNÍ K OSMDESÁTINÁM

Přátelé z předsednictva
Československé národní rady
americké v Chicagu, Illinois

posílají do České útulny

bratru

FRANTIŠKU KRATOCHVÍLOVI

srdečná blahopřání
K JEHO 80. NAROZENINÁM

a vděčně vzpomínají na jeho
dlouholetou spolupráci
k uskutečování cílů a ideálů ČSNRA

VLADIMÍR RICHTER:

I KDYŽ ZEMŘELI, STÁLE K NÁM VOLAJÍ!

K historickým dnům českého národa z doby nacistické zběsilosti:

Heydrichiáda, vyvraždění Lidic a tragédie v kostelní kryptě před 35 lety

Příští sobotu — dne 11. června — opět vykonáme národní pouť k pomníku v illinoiských Lidicích

Hodiny na průčelí zámku v Panenských Břežanech ukazují za 10 minut deset. Je svrchovaný čas k odjezdu na Hrad do Prahy. "Auf wiedersehen!", volá Herr protektor. Je spokojen, jeho auto Mercedes jede na rovné silnici osmdesátikilometrovou rychlostí. Smyčka kolem rybníku, Zdiby, Chabry, Kobylisy a Libeň. Dosud je máj a v korunách stromů pěje ptačí havět', ale do měsíce — dle hospodářského programu města — ty stromy padnou pod ranami seker, aby nestínily výhled do zatáčky panu protektorovi.

Na chodníku u betonového sloupu elektrického vedení stojí dvojice, poněkud nápadná, ale kdo si všimne v poloprázdné ulici, že ten s aktovkou a druhý s balonovým pláštěm přes ruku, už zde přešlapují déle než hodinu? A co ta dvě kola — (bycikly) — opřená o plot nějakého stavení?

Zatím se dvojice z Antropoid tváří klidně. Ten klid je však jen zdánlivý. Kubišovy a Gabčíkovy oči otupují se nepřetržitým pozorováním třetího v záhybu Kirchmajerovy třídy. To byl jejich spolubratr Valčík z určitého bratrstva ještě ze svobodné ČSR. Kouří jednu cigaretu za druhou, ďbrací v kapse zrcátko. Jeho lesklá plocha má prý stejně důležité funkční poslání jako na příklad pistole.

Teď'! Na horizontu ulice se náhle vynoří automobil. Jožka Valčík rozeznává mercedesku. Nastává rozhodná chvíle k provedení plánu, vypracovaného Opálkou a Bublíkem. Valčík vytahuje rychle z kapsy zrcátko a češe se. Odraz slunečních paprsků je rychlejší zvuku a dva páry očí — unavené pozorováním — v zatáčce pod Vychovatelnou jsou ve stejném okamžiku pobodnuty ostruhou světelného signálu. "Dvoje oči, ale jeden stejný pohled". — jedna myšlenka, jedna touha po splnění vojenského rozkazu!

Jsme vojáci — konečně k činu: Po Kirchmajerově třídě se tedy blíží auto, ale nikdy se nedovíme, co si ti dva v posledním okamžiku řekli. Jisté však je, že akce rotmistrů Jendy Kubiše a Jožky Gabčíka nabývala konkrétní formy. Auto říšského kancléře vjíždí do zatáčky a tato chvilka začíná být nejtěžším okamžikem v životech našich odvážlivých hrdinů. Prostovlasý hoch — Jozef Gabčík v hnědém obleku a s balonovým pláštěm přes ruku skáče z chodníku do jízdní dráhy, jakoby chtěl chytit vozy pouliční tramvaje. Vzápětí je slyšet pronikavý skřípot pneumatik. První reakce šoféra Kleina — prudce zabrzdit a točí volantem oběma rukama, neboť nechce riskovat smyk a učinit z ostré zatáčky zatáčku smrti. Ve zlomku vteřiny odhodí náš chodec svůj baloňák a napřáhne hlaveň automatické zbraně; míří, chce střílet, ale zbraň selhala!

Je tu ještě Kubiš, zkušený voják, stojící za další lípou! Ohlušující detonace! Skla odjíždějící tramvaje se sypou lidem za krk. Křik, zděšení, panika . . .

Šedozelený mercedes sklouzne setrvačností k chodníku. Jeho pravé dveře jsou vmáčknuty dovnitř vozu. Pneumatiky rozervány. Gabčík, který se teprve nyní vzpamatuje, odhodí nepotřebný samopal a prchá. V patách za ním nezraněný pistolník — SS šofér Klein. Vytáhl revolver — avšak ani Gabčík nezapomněl na reservní browning v náprsní kapse: Klein padá na zem s dvěma zásahy v těle. Jeho přemožitel kličkuje, běží dál, a teprve za Trojským mostem se mu podaří změnit se opět v nenápadného chodce. Naskočí do tramvaje a jede do středu města. Druhý z Antropoidu je na tom hůře. Něco ze střepin hozené bomby vlétlo Kubišovi do obličeje. Statečný hoch, pravý voják se však umí rychle rozhodovat. Vzpomene si na kolo, než se ale k němu dostane, musí překonat zatáčku, proplést se shlukem zpanikovaných lidí, vyhrát závod s časem a pak rychle ujíždí na kole s kopce k Libni.

Třetí "pachatel" — Jožka Valčík, zůstane zatím "bez práce". Jeho pistole se ozve o 18 dní později . . .

Byli to vpravdě obdivuhodně stateční hoši a jen mimochodem budiž konstatováno, že všichni tři byli odchovanci Čs. Orla. Byli pověřeni vojenským rozkazem vykonat atentát na Heydricha a dozajista věděli, že při tom přijdou i sami o život. Stejnými hrdiny byli i ostatní parašutisté: pomocník kapt. Adolfa Oplátky v plánování atentátu br. Jožka Bublík, též Orel, a dále Jenda Hrubý a Jarka Švarc.

Zdařilý atentát na protektora Heydricha byl proveden 27. května r. 1942.

LIDICE:

Krvavý teror a porušení zákonů i základních lidských práv

Lidické genocidium — hromadné vyvraždění občanů vesnice Lidic u Kladna následovalo po atentátu, o kterém se svět dověděl 10. června, t.j. právě před 35 lety, po vlnách éteru: "Na kata českého národa Reinharta Heydricha byl spáchán v Praze českými lidmi atentát. Po převozu do nemocnice "Na Bulovce" podlehl utrpěnému zranění."

JMÉNEM REPUBLIKY:

Soudní síň v Praze dne 24. dubna 1947 byla přeplněna; filmové kamery vrčely, reflektory ozařovaly lavici obžalovaných. Sedělo tu 16 nacistů, bývalých příslušníků kladenského gestapa, v čele se svým šéfem Heraldem Weismanem. Kdysi vládli nad životy našich zatčených lidí, bestiálně je mučili, bili, posílali k popravčí stěně. Na den 10. června 1942 zorganisovali vyvraždění Lidic. Již několik dní předtím prováděli v Lidicích přísné prohlídky, a při nich zatkli všechny příslušníky dvou rodin: Horákovy a Stříbrných. Jejich synové totiž odešli v roce 1939 do zahraničí, aby bojovali proti Hitlerovým nacistům. Po atentátu na Heydricha byl celý "Protektorát" pod přísnými kontrolami: Hledali se ti, kteří atentát provedli. Jedna, zcela nezávadná stopa vedla do Lidic, které však neměly s atentátem nic společného. Kladenské gestapo stopu prověřovalo a ve skutečnosti nenašlo nic, co by svědčilo o tom, že původci atentátu byli ve spojení s lidickými. Pouze Thomsem — gestapák a zástupce Weismanův — zde objevil dvě obyčejné lovecké neuschované pušky, a jeden rezavý starožitný revolver. To ovšem bylo málo. A proto, když se celé pátrání octlo ve slepé uličce, Berlín rozhodl, že Lidice budou označeny jako "místo, kde se skrývali atentátníci". To byla vymyšlená lež nacistů. Současně bylo určeno, že z Prahy budou dovezeny zbraně, které tu pak gestapo "najde", a tím získá zdůvodnění pro vyhlazení Lidic.

Předseda Mimořádného lidového soudu, který v roce 1947 vyšetřoval činy kladenských gestapáků a především jejich činnost v osudných dnech v Lidicích, optal se Weismana: "Co dnes soudíte o lidické události?" Obžalovaný v rozpacích odpověděl: "Podle mého názoru — v mých očích je tato akce právě tak nesprávná jako v očích celého českého národa; nebylo ani důvodu, aby se začalo pátrat v té obci!". "A co zbraně? Vaše závěrečná zpráva přece hovořila o tom, že jste v Lidicích našli vysílačku a skladiště zbraní." — Weisman mlčí. Prokurátor opakuje předsedovu otázku, soudní síň napjatě čeká na odpověď. Konečně Weisman odpovídá: "Já sám osobně jsem v Lidicích žádné zbraně nenalezl — pouze Thomsem dvě lovecké pušky a rezavý revolver." "Bylo to ono skladiště zbraní?" "Ne, neby-

lo! Na základě toho, co dnes vím o akci v Lidicích, připouštím, že zbraně do Lidic přivezlo pražské gestapo."

Ano, takové metody měli naciste, jen aby vraždili český národ. Proto byl po válce nad nimi vynesen rozsudek spravedlivý . . .

* * *

Jak bláhový byl to rozkaz — vyhladit Lidice! Před dvěma tisíci lety se o něco podobného pokoušeli pohanští Římané, když zničili Karthago. Stejně tak bylo s Lidicemi. Jejich jméno se rozletělo světem s plnými sympatiemi k našemu národu s odsouzením nacismu. Jméno malé obce z Kladenska se stalo světoznámé, stejně jako historické Karthago.

Pomstychtivá protičeská zášť tenkráte v Lidicích neváhala pro údajný a neexistující přečin jednoduše vyhladit celou nevinnou obec. Plameny, které šlehaly nad vybitou obcí, nad společným hrobem mučedníků, promluvily však ke svědomí celého světa. Hitlerovský gestapismus se ale proto ještě nezastavil a pokračoval dál ve své hrůzovládě. Následovaly Ležáky a Javoříčko u Boskovic na Moravě. Tyto tragedie zůstanou navždy otřásajícím případem metod, které se nezastavily ani před zločinem hromadného vraždění.

Dokazuje se také, že gestapácká zloba v Lidicích s licoměrným předstíráním hnusně odporné "dobroty", chtěla "ušetřit" život nejstaršího občana v Lidicích, faráře Josefa Štemberka, který však rázně toto "dobrodiní" odmítl a rozhodl se sdílet osud se svými spoluobčany; — 185 mužů a 7 žen, včetně několika 15—16-letých hochů bylo kulomety zastřeleno, 203 žen bylo posláno do kriminálů, z nichž se 60 matek svobody nedočkalo; 104 českých dětí bylo zašantročeno, a jen 16 jich bylo po válce nalezeno.

Se svatým zápalem v srdcích obětovali životy za dobré jméno své vlasti

Noční stráž ze dne 17. na 18. června 1942 připadla v jejich úkrytu na velitele Oplátku, Kubiše a Švarce. Stanovištěm jejich je chrámový kůr. Odtud je možno přehlédnout část ulice "Na Zderaze" i Reslovy. Strážní služba je snad jediné, nač je ještě možné se v této situaci těšit . . .

Blíží se ke čtvrté hod. ranní 18. června a začíná svítat. Kubiš bdí, opřen o zábradlí kůru. Je ozbrojen pistolemi, na podlaze mu leží ruční granát. Švarc pozoruje oknem protilehlou Václavskou ulici. Je liduprázdná a v přísvitu rodícího se dne vypadá jako nehnutý obraz na pohlednici. Zvukoprázdno kostela se nečekaně rozechvívá vzdáleným hukotem motorů. V blízkosti Božího domu se něco děje a ztuhlý obraz vzdálené části ulice, dosud jako na pohlednici, ožívá prvními pohyby . . .

"Němci", vzkřikne ze své pozorovatelny Švarc. Tři vlastivěrní vojáci — Opálka, Švarc a Kubiš brání svůj úsek do posledních sil. A také poslední náboj si každý šetří pro sebe . . . Všichni tito obránci zůstali nakonec ležet mezi úlomky kamení, skla a dřeva na kůru cyrilometodějského pravoslavného kostela, zasvěceného původně sv. Karlu Boromejskému.

Čtyři sta mužů elitních vojenských sborů Německa SS a gestapa nahoře, čtyři zbylí bojovníci proti nim dole ve tmě krypty — po pás ve vodě; Gabčík, Bublík, Valčík a Hrubý.

Na dně krypty leží již těla čtyř hrdinů, kteří si nedali vzít život katany, ale jejich svědomí jim přikázalo — stejně jako těm nahoře na kůru — aby udělali za svými už obětovanými životy pro slávu svého národa tečku — ranami do svých hlav . . .

Mravní zchátralec K. H. Frank, Hitlerův patolízal, ještě zaranžoval před kostelem patřičně mstivý "šlussakt". — Byl to akt do nebe volající: Na chodník dal rozvinout oltářní koberec a na něj položili do řady vedle sebe všech sedm mrtvých statečných československých bojovníků za svobodu svých bližních.

* * *

Pamětní mramorová deska na stěně chrámu ssv. Cyrila a Metoděje v Resslově ulici v Praze hlásí: V tomto chrámu Páně padli za svobodu 18. června 1942 národní hrdinové z řad čs. zahraniční armády: kapitán Adolf Opálka, kapitán Jan Kubiš, kapitán Jozef Gabčík, kapitán Josef Valčík, poručík Josef Bublík, poručík Jan Hrubý a poručík Jaroslav Švarc.

Z lidických spáleništ' vyšlehly plameny odporu do českých srdcí

Před hrůzou lidické tragedie a jejích mučedníků se skláněl celý svět. Především se jí poklonila exilová vláda československá v Londýně dne 10. července 1942, když z jejího rozhodnutí udělil president dr. E. Beneš Lidicím Čsl. Válečný kříž. Odevzdávaje otevřenou kasetu s Válečným křížem do rukou tehdejšího ministerského předsedy Msgr. dr. Jana Šrámka, pravil mimo jiné: "Nad lidickým zločinem se zhrozil celý svět. A dle toho i reagoval. Zůstane však navždy v historii Evropy a světa smutným faktem, že se něco podobného mohlo zrodit jen v nacistickém Německu . . .

President charakterisuje rozhodnutí vlády — udělit obci Lidice Válečný kříž — jako symbolický čin. "Kříž ten náleží především celému národu doma a symbolicky je dáván této slavné obci, která bude žít v paměti všeho našeho lidu, stejně jako druhá, neméně slavná obět' — obec Ležáky". (Ex post přišlo na řadu ještě Javoříčko u Boskovic).

A Msgr. dr. Jan Šrámek odpověděl jménem vlády: "Lidice budou i pomníkem lásky a věrnosti, a svědectvím velké udatnosti, která zná věčnou hodnotu pravdy a jde za ni do boje, nehledíc na množství nepřátel. Nacisté barbaři obrátili Lidice v hromady trosek a popela; snad se domnívají, že trosky a popel je vše, co z Lidic zůstalo. Nevědí, že vyhlazením jedné české vesnice proměnili ostatní tisíce českých obcí v pevnůstky národní věrnosti a nevidí, že z lidických trosek a spáleništ' šlehají plameny živelného odporu do všech českých srdcí. Jméno Lidice se stalo symbolem toho, proti čemu bojujeme, a i toho zač bojujeme. Jestliže všechny svobodné národy světa dnes vpisují Lidice na svůj štít, činí tak v pevné jistotě, že s Lidicemi — a dej Milostivý Bůh, aby vzkříšenými k novému životu — znovu opanují svět věčné ideály, které jsou cennější než naše časné životy . . ."

* * *

Nechť je vše bolestné, co se stalo, věčně volajícím vykřičníkem pro celý náš český národ, že nejsvětějším statkem člověka i národa je SVOBODA, bez níž není ani života jednotlivce a tím méně národa; že není oběti dostatečně velké, které by si vyžadoval boj za dobytí státní a národní samostatnosti, a že nemá být jediného příslušníka národa, který by ji nebyl ochoten v rozhodné chvíli podstoupit.

* * *

Tato bolestná vzpomínka je především věnována nehynoucí paměti zavražděných mučedníků lidických, ženám a dívkám, které byly v koncentračním táboře v Ravensbrücku umučeny. Ubohým dětem, které byly vyrvány svým matkám a zavlečeny na neznámá místa a svou rodnou vlast již nespatřily. Těm hrdinným lidickým ženám a dívkám, které milostí Boží přežily nevýslovnou tragédii svých rodin a navrátily se domů. Vzpomínka patří stejnou měrou i těm přešťastným šestnácti dítkám, které byly nalezeny. Dnes zvláště jedné nalezené dívence z lidických dětí —

Evičce Kubíkové — od r. 1948 se svou matkou v exilu. V minulých dnech totiž oslavila svoji čtyřicítku. Proto jí s blahopřáním tiskneme pravici.

* * *

Jsme mravně povinni opět putovat ke kamennému vykřičníku bolesti našeho národa — do amerických Lidic. V přítomné době je také dosud naší povinností bdít nad tím, aby idea obou vlastí — nové i staré — nebyla v rozporu s lidskostí, nýbrž, aby k ní pomáhala.

Tedy příští sobotu odpoledne 11. června sraz všech roduvěrných Čechů a Slováků u památníku těch, kteří i když před 35 lety zemřeli, stále k nám promlouvají. Ač mrtví, stali se živým semenem květu horoucího vlasteneckého snažení, z něhož jednou vyroste nová síla a krása našeho národa: — Tomu "Zdař Bůh!"

Zdařilý filmový večer odbočky "28. říjen" ČSNRA

V pátek, 27. května 1977 uspořádala odbočka "28. říjen" Československé národní rady americké, v zasedací síni berwynské spořitelny Lincoln Federal Savings, pořadím již třetí filmový večer, za potěšlivě početné účasti.

Po přivítání hostí a členstva předsedou odbočky Emanuelem Látem byly promítnuty 2 nové pozoruhodné dokumentární filmy:

1. v r. 1976 z Litevska propašovaný, chicagským výborem porobených národů (Chicago Captive Nations Committee) získaný film, ukazující dosud nevídané záběry koncentračního tábora v Rize, doložený svědeckými výpověďmi několika býv. vězňů. Přiléhavě předmětné úvodní poznámky k tomuto filmu přednesli členové výboru "Organisace býv. politických vězňů komunistického Československa" Karel Čapek a Václav Peroutka.

2. delší, dvoudílný film "Red China" ("Rudá Čína"), s rovněž dosud nevídanými, namnoze otřesnými záběry z pověstné občanské války Mao Cetung contra Čankajšek v letech 1946—49, pak z t.zv. 5letého plánu komunistické už Číny, dále z údobí katastrofální pohromy t.zv. "politiky velkého skoku" a z doby teroru "velké proletářské kulturní revoluce".

Poutavé úvodní slovo k filmu měl prof. Bedřich Kent-Šalanský, místopředseda chicagské odbočky SVU.

Oba filmy byly sledovány s velmi pozorným zájmem.

Závěrem večera předseda Emanuel Lát poděkoval za hojnou účast, s pozvánim na výroční, věru už tradiční piknik odbočky "28. říjen" v den "Svátku práce" (Labor Day) 5. září 1977

M. K.

Sdružení býv. politických vězňů komunistického Československa

vás zve na tradiční

PRVNÍ JARNÍ PIKNIK

pořádaný

12. června t.r. v National Grove #6 v Riverside, Illinois
DES PLAINES & 29TH STREET

- Začátek v 10:30 hod.
- Hudba J. Škacha
- Bohatá tombola
- Kvalitní pochoutky domácí piknikové kuchyně včetně jaternic a smaženého kapra
- Oblíbené nápoje importovaných i tuzemských značek
- POZOR!
  PIKNIK JE PŘELOŽEN
  NA TUTO NEDĚLI 12. ČERVNA

VŘELÁ VZPOMÍNKA

—1976— 11. ČERVNA —1977—

Už se sešel rok s rokem, ale náš smutek je stále živý, jakmile si vzpomeneme na dnešní den 11. června, kdy nám náhle odešel na věčnost náš 58letý syn, bratr, švagr a tatínek,

FRANK KAŠPAR

z Chicaga

Jeho tělesné pozůstatky odpočívají na Národním hřbitově, avšak v křesťanské víře a naději jsme přesvědčeni, že se s ním na věčnosti shledáme — a v modlitbě nezapomínáme

Františka Kašparová, 87letá matka;
Františka a Edward Zoubek, sestra a švagr;
Anna Kašpar, teta;
Kathy, Norma a Karen, dcery;
ostatní příbuzní v Československu

P. ALBERTI:

DON BOSKO

JEHO DOBA A DÍLO

(Pokračování z min. čísla)

Škola se musí zavřít. — Lidé namítali, že pak budou děti zase bez školy, ale nepomohlo. Úřad je úřad a předpis je předpis. Když není škola podle předpisu, nesmí být vůbec. A v říjnu 1878 nesměl již Don Bosko školy otevřít.

Při nových salesiánských ústavech v Mirabellu, Lanzu, Varazze, Valsalice, založil Don Bosko i školy střední a poslal tam vyučovat jen síly zkoušené. Připravil tak turinský ústav skoro o všechny zkoušené učitele; málokterý předmět byl obsazen zkoušenou silou. Ale i nezkoušení se činili jen což. Střední škola Boskova ve Valdoccu byla velkým dobrodiním pro dělnické obyvatelstvo valdocké čtvrti a pro tamější mládež. V roce 1879 se přihlásilo k maturitě 32 kandidátů z Turina, z nich 31 bylo z ústavu Boskova a jen tři propadli, ostatní prošli krásně. Ale školní úřady se nedaly usmířit ani tímto úspěchem. Bosko neměl dosti zkoušených vyučujících sil a proto právě před svými jmeninami, které se žáci připravovali náležitě oslavit, dne 23. června dostal Don Bosko od školního úřadu turinského přípis, že svou střední školu pro nedostatek zkoušených sil musí zavřít. Drakonické nařízení znamenalo zničit půl ústavu a připravit Dona Boska o salesiánský dorost. Don Bosko nedal však o svých jmeninách ani znát na sobě, co mu svíralo srdce, naopak, byl přívětivější, veselejší a něžnější k dovádějící mládeži než kdy jindy. Ale hned po svátku dal se do práce, zachránit své školy. Zašel napřed k turinskému školnímu úřadu, tam nepochodil. Poslal tedy do Říma k ministerstvu profesora svého ústavu P. Duranda a svého přítele Allieva, turinského universitního profesora, ale ani v Římě nepochodili. Rozhodl se tedy Don Bosko hledat pomoc u samého krále. Napsal mladému králi Humbertovi: "Vaše Veličenstvo! Ústav, zvaný oratoř sv. Františka Saleského, jehož účelem je zachraňovat chudobnou mládež před zkázou, tak podporovaný, ano téměř založený Vaší rodinou, a nedávno štědře obdarovaný Vaším Veličenstvem, je v nebezpečí zahynutí. Ministerský dekret z 23. června nařizuje zavřít třídy, ač se v nich už 35 let vyučuje. Srdce mi krvácí, když mám vyhodit na ulici tři sta mladých lidí, pod naší střechou studujících, kteří by jednou byli své vlasti ku prospěchu. Příčí se mému srdci něco takového. Račiž Vaše Veličenstvo nám pomoci a zachránit od neštěstí tuto vzácnou, ale chudobnou mládež." — Král žádost Boskovu vyslyšel a dekret byl suspendován. Záležitost Boskových škol se dostala před nejvyšší radu veřejného vyučování až za tři roky a byla rozřešena pro Dona Boska příznivě. Don Bosko nabyl zatím času, aby požadavkům zákona vyhověl. Ústav tím soužením nejen neutrpěl, nýbrž rostl a prospíval, takže se plnilo žertovné slovo Boskovo: "Můj dům začal výpraskem kluka v sakristii sv. Františka a roste jediné výpraskem."

Tyto a nesčetné jiné trampoty předvídal Don Bosko r. 1847, kdy zvláštní sen mu zjevil trnitou cestu jeho apoštolátu. Zdálo se mu, že Panna Maria se mu zjevila a poručila, aby vešel do dlouhé besídky, utvořené ze samých růží. Růže se vinuly po sloupcích besídky, visely s oblouků, byly nasypány na podlaze, a voněly a voněly. Chtěje co nejméně růží pošlapat, zul si Don Bosko obuv, ale sotva vkročil do besídky, ucítil, jak jej do holých nohou bodá trní. Obul se tedy a nakročil znovu svou cestu, za ním se ihned pustila skupina jeho soudruhů. Krásné růže a jejich omamující vůně vábily a bavily hlouček smělců, ale nohy, ruce a tváře brzo krvácely. Venku, kolem dlouhé besídky, stálo po obou stranách plno diváků, již si šeptali: "Šťastný člověk, Don Bosko, chodí po růžovém koberci." Ale kněží a mladí klerikové, kteří se v prvním nadšení za Donem Boskem do besídky pustili, vrátili se po prvních krocích. Ošidili jsme se, naříkali si. Don Bosko, zpozorovav tu zradu, zaplakal. Dost možná, pravil sám sobě, že musím dojít na konec sám. Vtom přišla k besídce skupina kněží, kleriků a laiků, a ti rozhodně volali: "Vezmi nás s sebou, jsme ochotni tě následovat kamkoli." Postavil se tedy v čelo těch nadšenců, a skoro všichni z těchto nových soudruhů došli až na konec dlouhé růžové besídky. Ale jak vypadali! Popíchaní, vyčerpaní a celí zakrvácení. V okamžiku zavanul jemný větřík, jizvy se jim zahojily a síly se vrátily. Zavanul větřík silnější a Don Bosko stál uprostřed tisíců mladého lidu, jejž jeho kněží, klerikové a laici bavili, vedli a vychovávali. — Sen znamenal, že Don Bosko bude platit štěstí, že se zasvětil mládeži, a radost, že mu jeho věrní ve výchově mládeže pomáhají, utrpením.

Za třicet let se podobný sen opakoval v noci z 8. na 9. července 1880. Donu Boskovi se zdálo, že dlí v sále vedle svého pokojíku s celou radou salesiánské kongregace. Sotva sezení rady počalo, zatmělo se nebe a strhla se děsná bouře, provázená hřměním a blesky. Najednou osvítil strašný blesk celé nebe. Don Bonetti vyběhl na chodbu, podíval se oknem, kde uhodilo. Hned však vykřikl: "O jé, prší samé trní." A opravdu se zdálo, že trní padá lijákem. Zablesklo se po druhé, zarachotilo a Don Bonetti volá: "Na trní naskakují pupence na květy." A zem se zelenala pupenci. Zablesklo se a zahřmělo po třetí a Don Bonetti hlásil: "Prší samé kvítí." A kvítí padalo jak hustý déšť, ozdobujíc svou barevnou nádherou střechy domovní i dvůr. Po posledním úderu blesku zachvěl se celý dům a Don Bonetti oznamoval: "Nyní padají samé růže." Nebe se najednou vyjasnilo a déšť růží omamující vůně a nejrozmanitějších barev se snesl na oratoř. — Není to příliš brzo, povzdechl si Don Bosko.

Tento sen byl Donu Boskovi nebeskou odpovědí na jeho prosby. Už osm roků prosil Pána Boha, aby ukončil ne snad jeho utrpení, nýbrž soužení, jež překáželo rozvoji salesiánské kongregace, působilo zmatek mezi hodnými katolíky a pohoršovalo mládež Boskovu. Soužení počalo brzo po jmenování biskupa saluzského Mons. Gastaldiho arcibiskupem turinským. O jmenování se přičinil právě Don Bosko. Jméno nástupce Mons. Riccardiho napsal Don Bosko na listinu čtyřiceti biskupských kandidátů, když byl pověřen r. 1871 vypracovat návrh na obsazení uprázdněných biskupských stolců italských muži hodnými. Pius IX. kroutil hlavou, spatřiv, že Don Bosko odporoučí na arcibiskupský stolec turinský biskupa saluzského. "Když jej chcete," pravil Donu Boskovi, "dobře, máte ho mít." — Znaje odporučovaného preláta, předvídal papež už tehdy, že dojde k nejednomu sporu.

Mons. Gastaldi náležel už po třicet let k nejlepším přátelům Boskovým a prokázal Donu Boskovi za tu dobu velmi mnoho platných služeb. Byl knězem vzdělaným, výtečným a zasloužilým profesorem theologie, měl dva doktorské diplomy, a jako kanovník vyučoval v oratoři salesiánské kleriky řečnictví. Když v roce 1867 hrozilo nebezpečí, že dílko Boskovo o sv. Petru bude dáno na index zakázaných knih, pomáhal Mons. Gastaldi, jmenovaný právě předtím biskupem v Saluzzu, Donu Boskovi sestavit ospravedlňující memorandum. Později poslal do Říma velmi vřelé doporučení ke kongregaci pro záležitosti biskupské a řeholní, aby potvrdila definitivně salesiánskou kongregaci. Při stavbě kostela Panny Marie Pomocnice pomáhal Mons. Gastaldi Donu Boskovi co chvíle, zvláště v dobách, kdy Don Bosko nevěděl kudy kam. Po třicet let býval, jak Don Bosko sám přiznává, Mons. Gastaldi z jeho nejlepších rádců. Upřímná vděčnost nutkala Dona Boska, aby odporučil Mons. Gastaldiho na biskupství do Saluzza a po smrti Mons. Riccardiho na arcibiskupství turinské. Ve všem se oba vždy shodovali, jen ne v názorech filosofických. Mons. Gastaldi byl před svým jmenováním na biskupa kanovníkem turinským. Zřekl se kanonikátu a vstoupil do noviciátu u rosminiánů. Po noviciátu, vykonaném v Anglii, vrátil se do Itálie a působil jako profesor v ústavě rosminiánském. Z důvodů nejčestnějších vystoupil později od rosminiánů, ale odnesl si s sebou i filosofické názory velkého italského filosofa Antonína Rosminiho. Rosmini byl vzácným knězem, svatého života, založil i kněžskou kongregaci, ale jeho filosofické názory byly Církví zamítnuty. Mons. Gastaldi byl povahy prudké, vznětlivé, až skoro vzteklé. Těžko snášel, jestliže někdo smýšlel jinak, než on. Nesmírně žárliv na svou autoritu, domýšlel se snadno, že někdo jeho autoritu poškozuje, nebo proti ní brojí. Soustřed'oval všechno až výstředně do své moci, nestrpěl, aby se mu kdo z podřízenosti vymykal, a míchal se rád do cizích záležitostí, i když jej nikdo nežádal. Byl velmi citlivý, dal se snadno uchvátit prvním popudem. Jen se něco šustlo, a už byl vzhůru. Nejeden z jeho činů, nejedno nesprávné rozhodnutí možno omluvit a vysvětlit trojím způsobem: Mons. Gastaldi měl v sobě, jak dobrý znalec jeho povahy napsal, něco abnormálního, trpěl velmi jaterním neduhem a upadl do nešťastného okolí.

Důvěrnými rádci arcibiskupovými, jimž svěřil svou upřímnou duši, a kteří jej zahrnovali svými radami a klepy, byli tři kanovníci metropolitní kapituly turinské, o nichž je lépe nemluvit. Dva byli později od svaté Stolice sesazeni z důvodů přesmutných a třetí byl člověk neobyčejně sprostý.

Když Mons. Gastaldi nastoupil jako arcibiskup turinský, radoval se Don Bosko upřímně. Bohužel, netrvala jeho radost dlouho. Za půl roku změnil arcibiskup neočekávaně své smýšlení a začal projevovat hrozný odpor proti Donu Boskovi a proti jeho dílu. Páni z arcibiskupské konsistoře nehleděli nikdy přívětivě na podněty Boskovy, jeho apoštolský příklad jim byl solí v očích a zpracovávali pak nového arcibiskupa pomaličku našeptáváním a pomluvami proti Donu Boskovi. Co chvíli vnikla do arcibiskupských uší nějaká jedovatá injekce: "Ach, zase Don Bosko, pořád jen on! Kdy už se přestane odlučovat a zakládat seminář proti semináři?" — "Hled'te, už zase se vrhl na výchovu pozdních povolání kněžských, v čím zájmu? Měl by raději lépe bdít nad svými klacky. Kdybyste jen věděli, jak se jeho klerikové chovají na dvoře! Hrají si s kluky i bez talárů, ukazujíce jim své ubohé spodní prádlo. A pak ustavičná privilegia a přímé spojení s Římem! Nikdy se neuráčí, aby přišel se otázat o radu do konsistoře." — "Bylo by zajímavé, přesvědčit se o bohosloveckých studiích ve Valdoccu, slyšet odtamtud samé pěkné věci. Má tam prý Don Bosko i nějaký noviciát! To bude zvláštní noviciát, když novicové, zapřažení do tisícerých prací v domě, nemají ani kdy, aby se naučili své řeholi." — "A ta řehole, ani nemluvit o ní. Svět neviděl snad takové slátaniny.

(Pokračování příště)

Njdp. Daniel Kučera, O.S.B., pátý svatoprokopský opat z Lisle jmenován světícím biskupem

Lisle, Ill. — Život a smrt si všude na světě neustále podávají ruku. Ze svatoprokopského opatství v Lisle si nedávno Bůh k sobě zavolal zasloužilého stařičkého ctih. bratra Dominika Vaňka, O.S.B., o němž jsme psali 21. května 77 (viz H.N. roč. II., č. 21) — včera v úterý 7. června tam odešel ke svému Pánu na věčnost dp. Aleš Macháček, O.S.B., a ve stejný čas ráno se svatoprokopská komunita dověděla, že někdo — někde předešel americké opaty benediktinských klášterů, kteří se brzy sejdou, aby si zvolili nového předsedu americko-cassinské benediktinské kongregace a považovali už za vážného kandidáta na tuto funkci bývalého opata Daniela Kučeru. Ano, někdo je někde předešel, protože v úterý ráno přišel do Lisle dopis z apoštolské nunciatury ve Washingtonu od arcb. Jana Jadota, že papež Pavel VI. jmenoval býv. svatoprokopského opata Daniela Kučeru, O.S.B. a býv. rektora illinoiské benediktinské koleje, světícím biskupem joliet-ské diecéze, ve které jsou oba zmíněné ústavy. Diecéze Joliet, v jejímž čele je biskup Romeo Blanchette, má asi 380,000 římských katolíků.

A tak smutek a radost jdou pospolu i v životě klášterních rodin.

Nejdp. Daniel Kučera, chicagský rodák z bývalé České Kalifornie, navštěvoval obecnou školu u Blahoslavené Anežky české. V roce 1945 graduoval v koleji sv. Prokopa, roku 1949 byl vysvěcen na kněze v kostele Bl. Anežky měl primici, a v roce 1954 obdržel doktorát z paedagogiky (výchovy) na Katolické universitě Ameriky ve Washingtoně. Dvakrát se stal rektorem koleje sv. Prokopa a v letech 1965—1972 zastával úřad opata kláštera sv. Prokopa a postavil nynější moderní klášterní budovy s kostelem.

Když v roce 1976 byl rektorem Illinoiské benediktinské koleje jmenován lajk, Otec Daniel se stal předsedou místního akademického správního výboru.

Nejdp. Danielovi přejeme z upřímného srdce hojnost Boží pomoci a Božího požehnání v jeho novém úřadu, kde určitě dlouho nezůstane a stane se sídelním biskupem. Máme radost z radosti jeho české maminky, víme, že je to vyznamenáním pro něho, pro svatoprokopský klášter v Lisle a snad také aspoň trochu i pro náš český věřící lid v USA. — Bůh Vám pomáhej, nejdůstojnější Otče biskupe!

Redakce

VOICE OF THE NATION

CZECH RELIGIOUS AND CULTURAL CONTRIBUTIONS to the AMERICAN LIFE AND CULTURE

DR. LUDVIK NEMEC:

(Continued from last issue)

Among architects of Czech extraction, James B. Dibelka, Flaks, Mrazek, Layer, Nedved, became well known. James Rezny, a native of Chicago, was the first licensed architect to pass the Illinois Board of Architects examination. He was well known in the field of ecclesiastical Church architecture in Chicago and surrounding communities, where he draw up the plans for several churches. His son, Adrian, also an architect, during the last war trained potential Navy officers in radar and electronics at Northwestern Technical Institute.

Scholarship and Civil Life

The hardship in which Czech settlers had to build their existence made it almost impossible for the first and second generations to obtain a higher education or to take an active part in the progress of American science. Of course, they could not even think of establishing an institute of higher education. Only Oberlin College, in 1885, organized a Theological Seminary for the Protestant Czechs, in connection with its Slavic Department.

Two years later, in 1887, Czech Benedictines who had come to this country to take care of the spiritual needs of Catholic immigrants, established the only Czech institute of higher education, the College of St. Procopius in Chicago, which moved to Lisle in 1901. There the teaching facilities developed further, and during the administration of Abbot A. Ondrak, two new halls were added to the College. A well organized High School, now in a new and very convenient location, came into being, and, some time later, the Czech Benedictine Sisters founded a High School for girls. The College of St. Procopius, which has a highly valued department of physics and biology, is becoming more and more well known, not only in the State of Illinois, but also abroad. Young Catholic men from Costa Rica and other Latin American countries, and even the Middle East, are pursuing their studies at St. Procopius. One of its alumni was the famous atomic expert, Dr. Frank Shonka, a member of the team to work on the first atomic bomb. Shonka died. One of his teachers was Abbot Ondrak, as professor of physics and mathematics. Besides the College, the Czech-American Benedictine Order has extended its interest to the study of Eastern religious problems leading to the establishment of a monastery of Eastern Slavic rite, (Holly Trinity Monastery Butler, Pennsylvania.) Three Congresses for the Union of Churches organized at Lisle in 1956, 1957 and 1959, made the Benedictines better known, not only in the United States, but also throughout the Catholic world. With its 150 members, this Czech foundation is one of the largest Benedictine abbeys in the United States.

The parish schools, which exist in all Czech parishes have also made a considerable contribution to Amer. education. They also have been open to children not of Czech extraction. From 1900, when the social conditions of the American Czechs began to ameliorate, many young Czech Americans were able to attend high schools and universities, and the number of American intellectuals of Czech extractions has grown yearly. Some Czechs were able to attain one of the highest positions in the Catholic Church such as Bishops Koudelka of Cleveland, Kucera of Lincoln and recently Morkovsky of Texas. They were preceded by John N. Neumann, a Bohemian from Prachatice, and Bishop of Philadelphia. His canonization will take place on June 19, 1977.

In the American field of scholarships Czech names started to appear from the first decades of the twentieth century. This group of American scholars of Czech extraction is headed undoubtedly by the eminent anthropoligist Ales Hrdlicka, the founder of the "American Journal of Physical Anthropology". His writings on the antiquity of man in America are regarded as authorative. A well known American botanist Bohumil Simek (Shimek), Iowa born, served as professor in Iowa State University. R. J. Kerner, born in Chicago, a Slavist at the University of Missouri and California was an advisor to Woodrow Wilson at the Peace Conference of Versailles in 1919.

F. J. Novy, of the University of Michigan, a native of Chicago, became well known to students of chemistry. P. J. Hanzlik of Western Reserve University, an Iowan by birth, became a specialist in biological chemistry, pharmacology, and therapeutics. A. F. Kovarik, also an Iowan by birth, was attached to the Sloane Laboratory at Yale.

The Zeleny family gave American universities three outstanding scholars. One of them, John Zeleny, distinguished himself in physics, teaching at Yale University. His brother, Anthony, also an outstanding physicist at the University of Minnesota, and Charles Zeleny, professor of zoology at the University of Illinois.

At many American universities, professors of Czech extraction are now teaching. Their numbers have increased in the last years, and several Czech specialists of recent immigration have been readily accepted by very leading universities, such as Harvard, Columbia, Yale and Pennsylvania.

Considerable also is the activity of Czechs in the United States. Most of the intellectuals who migrated to America in the second half of the nineteenth century were active in Czech journalism, and some of them published works in the Czech language for their compatriots in the United States. This activity, however, should rather interest historians of Czech literature. In his well documented Czech study "Padesát let českého tisku" (Fifty Years of Czech Letters), Tomáš Čapek described Czech journalism and literary activity in the United States from 1860, when the first Czech language newspaper was published in America, to the year 1911. A supplement to his narrative is found in his book, the Czechs in America, pp. 164-221.

In spite of many handicaps, Czech immigrants have made a creditable contribution to American economic, civic and cultural life. The contribution is, of course, most pronounced in states and cities where the Czech settlers were most heavily settled. In the State of Nebraska, for examble, Czechs holding public office were, and still are, particularly numerous. They have given Nebraska nine State Senators and thirty-nine Representadtives. Nebraska had also a U.S. Senator, Roman Hruska, a Czech by origin, and elected James Dvořák a mayor of Omaha in 1961.

(To be continued in next issue)

Robert B. Michalski was appointed Executive secretary to the director of ports in Cleveland

Mayor Ralph J. Perk today announced the appointment of Robert B. Michalski to the office of executive secretary to the director of ports. The post is second in command in the department, as first assistant to the director of port, Andrew C. Putka.

A native Clevelander, Michalski, 43, graduated from South High School and received a bachelors degree in education from Ohio State University. After graduation in 1957, he served two years in the United States Army, receiving an honorable discharge.

He taught school in Zanesville, Ohio and in the Cleveland system from 1959 to 1963, when he was appointed a deputy auditor by Perk, who was then Cuyahoga County auditor. He remained in the auditor's office in various capacities for 14 years.

Mayor Perk said, "Michalski's ability and dedication to duty caused him to rapidly advance through several different posts in the department, each time assuming more administrative and supervisory responsibilities.

"In this period of vast expansion at Cleveland Hopkins International Airport, I am certain that Bob's experience and ability will be of great benefit to the city."

Michalski is a member of several professional organizations, including the Northeastern Ohio Municipal Finance Officers Association and the Ohio County Auditor's Association. In November, 1976, he lost his first bid for elected office when he ran for Cuyahoga County treasurer.

Ports Director Putka said, "I have known Michalski for many years, worked with him in the county auditor's office, and now look forward to working with him as my assistant. The posts of executive secretary has been vacant for the past year, and his administrative ability and experience will be of great value in this busy period of rebuilding."

The appointment was effective June 1, at an annual salary of $27,000.

Michalski is married to the former Judith Ann Sturman, and they have two sons, ages 15 and eight.

You may depend upon your doctor's orders being carried out when we compound your prescription.
Our double-check system guarantees accuracy.
THE
REXALL
DRUG STORE
RIEDL'S
PRESCRIPTION
PHARMACY
3156 W. 26th, Chicago
(JUST EAST OF KEDZIE)
Bishop 7-7550
ABDOMINAL SUPPORTS
For aches and pains try our RRR Rheumatic Relief
ELASTIC STOCKINGS
We have in stock the well-known medicinal products of VAVRA'S PHARMACY
Jedokaz — Všehochuť

Our 94th Year
A FRIENDLY SAVINGS INSTITUTION SERVING A GREAT COMMUNITY
Saving Is Convenient Here!
Every feature of our association is designed with safety, increased earnings and convenience for you in mind. For your convenience: a Save-by-Mail plan, easy-to-serve-you office facilities, fast service, free parking. Come in.
Member of Federal Home Loan Bank System
INSURED SAVINGS
UP TO $40,000.00
by Federal Savings and Loan Insurance Corporation
SATISFYING FRIENDLY SERVICE
SECOND FEDERAL SAVINGS
Corner 26th and Pulaski
CHICAGO, ILLINOIS 60623
277-8500

The interference of U.S. diplomats and bureaucrats has limited the News presentation of USIA

Washington — Senator H. Percy (R-Ill.) today introduced an amendment to make the Voice of America an independent agency.

In a Senate statement introducing the amendment, Percy said that "the interference of diplomats and bureaucrats has limited the Voice's ability to tell the whole truth in a timely manner and has thus deprived the Voice of the credibility it needs to do its job as a representative voice of a free society."

The Percy amendment to the Foreign Relations authorization bill calls for an independent Voice of America, increased Voice broadcasts with greater transmission power and in more languages, combining of USIA and State Department cultural activities into one agency, and the concentration of U.S. official foreign policy articulation in the State Department.

These changes reflect the findings of the Stanton Panel and Murphy Commission reports of two years ago. The amendment specifies that President Carter shall devise and transmit to Congress a plan to reorganize the State Department and USIA in accordance with the Percy proposals by September 30.

The Senator from Illinois, who has been a leading advocate of reform to make the international radio broadcasting activities of the U.S. Government more effective, told the Senate that bureaucratic interference with the news presentation of the Voice is indefensible in a free society. Percy stated that "this interference is insignificant when compared with the total and absolute political control exercised over the media of the Soviet Union and the nations of Eastern Europe," but argued that a free society is "expected to tell the truth and is not true to itself unless it does."

Percy charged that interference with the Voice of America had frequently distorted its news presentation to its own detriment with listeners and to the advantage of competing international broadcasters such as the BBC. He quoted Kenneth Giddens, until last month the director of the Voice of America, who told his employees on the radio's recent 35th anniversary that they have a proud record but they would have done even better had they "not been hindered by the timid restraint often imposed by the nervous and fearful." Giddens had said that his employees had "sometimes been forced to do less than a professional job."

Percy cited a number of instances when Voice of America broadcasters were hampered in giving the news, including the following:

— USIA pressure on the Voice to minimize the early news breaks in the Watergate coverup story.

— State Department and USIA refusal to allow the Voice to broadcast the text of Alexander Solzhenitsyn's book The Gulag Archipelago.

— Prohibition by a former USIA director of Voice news analyses on the death of Chinese leader Mao Tse-tung.

— Attempts to curb Voice reporting of internal unrest in Poland immediately before and after the price increases in that country last fall.

— Refusal of the American Embassy in Moscow to allow a Voice correspondent to cover an interview with the Soviet author Andrei Amalrik in 1969.

— White House intervention last year to disallow Voice reporting of a visit of a group of Baltic American leaders with President Ford.

— Delay of a Voice backgrounder on the SALT talks because USIA's policy office didn't like a statement in it which was a direct quotation from Dr. Fred Ikle, then director of the U.S. Arms Control and Disarmament Agency.

Cleveland News

The Cleveland Federated Societies of the Czech Catholic Union are sponsoring a Luncheon-Card Party on Tuesday, June 14, 1977 at 12:00 Noon in the C.C.U. Building. 5349 Dolloff Rd. The Public is welcome. Chairman is Maryann Svoboda of Independence. She may be reached for details at 526-8008.

Proceeds of the Card Party will go into the Convention Fund of The Cleveland Federated Societies. The National Convention of the Czech Catholic Union will be held in Cleveland during August of 1978. National President is Ann Veverka of Seven Hills. National Secretary is Elsie Filous of Cleveland.

The Slovak Radio Club is sponsoring its Annual Picnic on Sunday June 12th at the American Slovak Sokol Camp on Royalwood Road between State and Broadview Roads. Good Slovak Food will be available and the popular Joe Beno Orchestra will provide the music. The public is welcome.

Thanks,

Joe Kocab, 883-4760

Who is

THE MOST REV. ANDREW M. DESKUR?

President of the Pontifical Commission for Social Communications

(Biographical Notes)

Born: February 29, 1924, at Sancygniow, Poland, in the Diocese of Kielce.

Ordained a priest: August 1950, for the Diocese of Krakow. Came to Rome in 1952 to enter service in the Vatican's Secretariat of State.

During the '60' he served as undersecretary for the Pontifical Commission for Movies, Radio and TV, under 2 American born Archbishops, Martin J. O'Connor (now retired) and his successor, Edward Heston, from the University of Notre Dame, South Bend, Indiana.

During the Second Vatican Council, he served as Secretary of the Preparatory Secretariat for the press and as an expert on communications media.

After Vatican II, he served as secretary of the newly renamed Commission for Social Communications. Following Archbishop Heston's death in May, 1973, the then Msgr. Deskur was named President of the Commission in Semptember, 1973.

Named a Bishop: June 17, 1974.

Ordained a Bishop: June 30, 1974, by Pope Paul VI on the 11th anniversary of the Pope's own election.

Last May Bishop Deskur has visited Chicago.

This was Bishop Deskur's second visit to the United States. He came here two years ago, again at the invitation of Cardinal Cody, for the dedication of the Catholic Television Network/Chicago on February 3, 1975.

At that time, he also paid a visit to St. Paul, Minnesota, to visit relatives of a working man whose donations had helped him complete his theological studies. The Minnesota man, John Wrobel, had given a sum of money in 1948 to the late Adam Cardinal Sapieha of Krakow, Poland, for the education of a priest. Young Andrew Deskur was sent as a seminarian from Poland to the University of Fribourg, Switzerland. After finishing his studies, he met Msgr. Giovanni Battista Montini, the present Pope Paul VI, then in the Vatican Secretariat of State.

* * *

What is the Commission for Social Communications?

Pope Pius XII founded the "Pontifical Commission for Instructional and Religious Motion Pictures," on an experimental basis, on September 17, 1948.

1952: became the Pontifical Commission for Motion Pictures.

1954: changed to Pontifical Commission for Motion Pictures, Radio and Television.

1959: given permanent status by Pope John XXIII for "examination, increase, and direction of diferent programs in the area of the motion picture . . . and broadcasting."

April 12, 1964: present name adopted by Pope Paul, and authorization given to implement the Vatican II decree on communications, acting as a clearinghouse for some 80 episcopal conferences in the area of communications, to keep the Holy Father informed of "the state of religious information" throughout the world; to arrange for communications for meeting like that of the world Synod of Bishops forthcoming in October, or for the international transmission of news/photo coverage of the opening and closing of the Holy Year in 1975; and to further the objectives of the highly acclaimed document which the Commission itself published in 1971, entitled "A Pastoral on the Media, Public Opinion and Human Progress."

To our readers in Bannister, Mich.

A Mass in Slovak and Czech will be celebrated on June 26th at 2:00 p.m. at St. Cyril's Catholic Church in Bannister, Michigan. Father Joseph Adamec from Saginau, Mich. will be celebrant.

Confessions will be heard in Slovak, Czech, and English from 1:00—1:30.

After the Mass everyone is invited for coffee and kolacky in the parish hall.

Those who have native costumes are invited and encouraged to wear them.

Looking Ahead

by Dr. George S. Benson
President
NATIONAL EDUCATION PROGRAM
Searcy, Arkansas

HIGH INVESTMENT IN TOOLS

(This is the fourth in a series of five articles elaborating on the five factors that make our American private enterprise so effective.)

One of the most dramatic factors in the United States' creation of wealth is tool investment. This is a requirement that comes automatically in a private enterprise economic system.

In a government-owned economic system, the state operators do not have to worry about a competitor's high investment in machine tools. Since there are no competitors, there is little reason to improve production in quality or quantity.

Some visitors to Soviet Russia a few years ago were astonished to find that the clerks in a Moscow store used the ancient abacus to total up the cost of a list of items. The socialist government didn't consider adding machines necessary.

Furthermore, the management personnel of the store was a servant of the government. And you can be sure that meant a servant of the monolithic Communist Party.

In a private enterprise system, management has got to be concerned about constantly improving tools and [illegible]

Suppose two companies are making wheelbarrows, and the competition is a bit keen. One of them says, "I'm going to put in better tools. I'm going to make our wheelbarrow a little lower in cost and at the same time make it better and produce it faster."

He puts in better machine tools. What is the competitor going to do? He's going to get better tools also, or quit. He can make his choice.

We are witnessing now a big leap ahead in mass production with machine tools. The era of automation is here. Actually it is not new, but merely the natural result of a constant improvement in manufacturing tools and techniques.

A single machine today can do the work of 10 to 100 men 30 years ago. And a single automated factory can operate faster and at production costs never dreamed of a few years ago.

It is true that workers are being replaced, but it is also true that the use of machinery in America is constantly spreading out, developing new products and creating new jobs. In fact, machines are creating about two million new jobs annually. And, because of the machine tools created to meet the competition, workers can buy more with their earnings than ever before.

The average investment in capital to create one job in American industry has constantly gone up. The average at the end of 1968 was $23,000 per job. That means that an investment of $23,000 in plant, inventory and tools was necessary to create a single average American job. Now the average is [illegible] per job.

When in Detroit one time, I called on the production manager at a Ford Motor Company and inquired: "What is the current cost of the machine that stamps out the front fenders for your car?"

He replied, "The one we're using now cost $500,000."

I said, "What is the operator's job and how fast can he turn out fenders?"

"He just pushes buttons and produces one every eight seconds," he said.

Still interested, I asked, "How long did it take to make those early fenders?"

"About four a day, using an anvil, a hammer, a forge and a pair of tongs," he said. The cost of those tools was less than $100.

And the earlier fender-maker earned for two full days of work, less than the man at the $500,000 machine makes in one hour.

Excellent machine tools and skilled management make it possible. We have the highest investment in tools around the world.

All these factors work together toward economic growth and a higher standard of living for the American people. Jonathan Swift may have expressed it best:

"Whoever could make two ears of corn, or two blades of grass, to grow upon a spot of ground where only one grew before, would deserve better of mankind, and do more essential service to his country than the whole race of politicians put together."

Noworul Memorial Chapels
2658 S. Central Park Ave. Telefon: 762-2233
Chicago, Illinois 60623